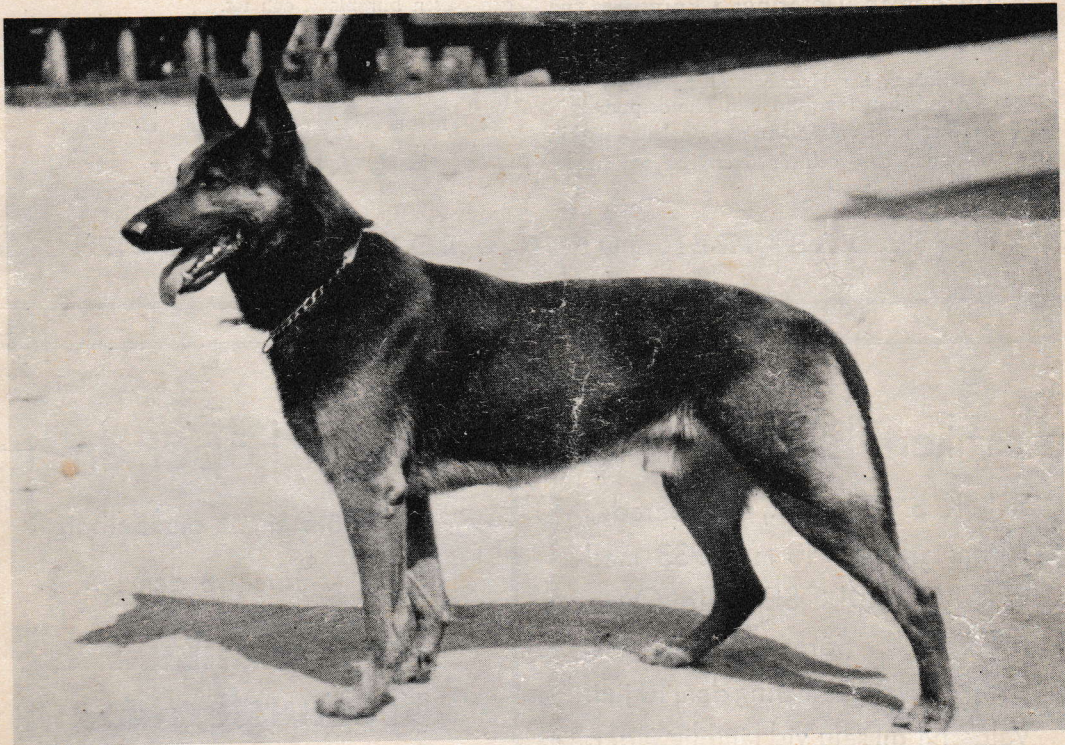

H. A. ...

VÅRA

SCHÄFER HUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

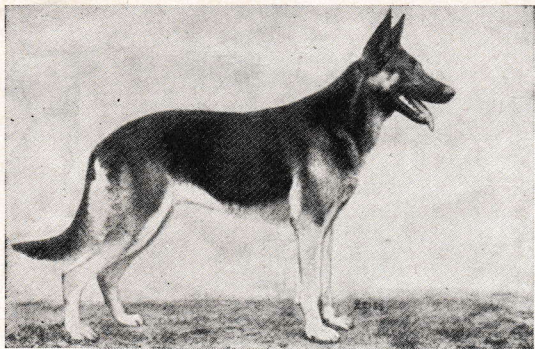
Champ. Segerbos Graff, 346 BB, e. Abbo (Heins) vom Mariehene 381 X,
u. Säkerhems Daisy, 544 Y, ägare och uppfödare
Herr Henry Elbling, Stockholm.

N:o 2
1933

INNEHÅLL:

Bättre hunduppfödare m. m. av Johan Brüning. — Är vår nuvarande prövningsordning ändamålsenlig? - diskussionsinlägg. — Prisdomarberättelser. — Unghundsbedömningar. — Från utbildningskurserna av Uno Friberg. — Från medlemmarna. — Klubbmeddelanden m. m.

12026
12096
12076

Ni vill alltid ha Eder hund i toppform...

Då finns det inget bättre medel än vitaminfodret Vitakalk — ett vetenskapligt utexperimenterat tillsatsfoder — vitalitetsbefrämjande och med profylaktisk verkan mot infektionssjukdomar. Dosering: i knivspets två gånger dagligen.

Veterinären Dr Hans Kübacher skriver i »Der Rundschau für Jagd und Hundesport»: Jag har nu i två år använt »Vitakalk» särskilt till hundar — och är övertygad om att det

med jämförelsevis små kostnader fullständigt går att bota eller förhindra de sjukdomar, som uppstå som följd av enformig hundutfodring.

Å valpar och ungdjur blir verkningen av Vitakalk mycket snart märkbar, de bliva mycket kraftigare, tilltaga hastigare i växten och pälsen blir blank och tät.

Vitakalk

vitamin + kalcium + fosfor

TEKNISKA FABRIKEN JOFUR • BOX 468 • STOCKHOLM

Schäfertiken LEZZI

S. K. K. S. 1556 F. F., som parades i Danmark den 10 maj 1933 med PEER GRINDLOSE, ägare Overdyrlæge R. Sørensen, Horsens, beräknas valpa omkring den 10 juli. Valparna till salu vid lämplig ålder.

Hänvändelse till ägaren kapellmästare Ted Lewis eller till Svenska Schäferhundklubben, Postfack 36, Stockholm 20, tel. 43 6113. LEZZI erövrade å S. K. K:s utställning i Gbg 1:a pris ö. kl. och 2:a pris s. kl., Sthlm 1933, 2:a pris brukshundsklass och 2:a pris s. kl. 1:a pris och hederspris nybörjarklass S. Shc. K:s skyddshundsprövning (222¹/₃ p.) Enskede 1933.

När Ni köper en hund

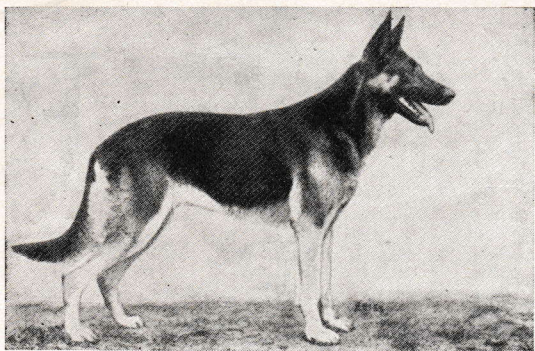
glöm ej att omedelbart

försäkra den i

Skandinaviska Kreatursförsäkrings- bolaget

Ersättning jämväl för jakthund, som under jakt försvinner och ej tillrättakommer!

Upplysningar genom bolagets ombud eller direkt från huvudkontoret, Barnhusgatan 3, Postfack 592, Stockholm 1. Tel. 90 63.

Ni vill alltid ha Eder hund i toppform...

Då finns det inget bättre medel än vitaminfodret Vitakalk — ett vetenskapligt utexperimenterat tillsatsfoder — vitalitetsbefrämjande och med profylaktisk verkan mot infektionssjukdomar. Dosering: i knivspets två gånger dagligen.

Veterinären Dr Hans Kübacher skriver i »Der Rundschau für Jagd und Hundesport»: Jag har nu i två år använt »Vitakalk» särskilt till hundar — och är övertygad om att det

med jämförelsevis små kostnader fullständigt går att bota eller förhindra de sjukdomar, som uppstå som följd av enformig hundutfodring.

Å valpar och ungdjur blir verkningen av Vitakalk mycket snart märkbar, de bliva mycket kraftigare, tilltaga hastigare i växten och pälsen blir blank och tät.

Vitakalk

vitamin + kalcium + fosfor

TEKNISKA FABRIKEN JOFUR • BOX 468 • STOCKHOLM

Schäfertiken LEZZI

S. K. K. S. 1556 F. F., som parades i Danmark den 10 maj 1933 med PEER GRINDLOSE, ägare Overdyrlæge R. Sørensen, Horsens, beräknas valpa omkring den 10 juli. Valparna till salu vid lämplig ålder.

Hänvändelse till ägaren kapellmästare Ted Lewis eller till Svenska Schäferhundklubben, Postfack 36, Stockholm 20, tel. 43 6113. LEZZI erövrade å S. K. K:s utställning i Gbg 1:a pris ö. kl. och 2:a pris s. kl., Sthlm 1933, 2:a pris brukshundsklass och 2:a pris s. kl. 1:a pris och hederspris nybörjarklass S. Shc. K:s skyddshundsprövning (222¹/₃ p.) Enskede 1933.

När Ni köper en hund

glöm ej att omedelbart

försäkra den i

Skandinaviska Kreatursförsäkrings- bolaget

Ersättning jämväl för jakthund, som under jakt försvinner och ej tillrättakommer!

Upplysningar genom bolagets ombud eller direkt från huvudkontoret, Barnhusgatan 3, Postfack 592, Stockholm 1. Tel. 90 63.

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årgång 10

Redaktör: Fil. lic. Gösta Malmborg
Ansvarig utgivare: Polisman Sigfr. Sund

N:o 2, 1933

BÄTTRE HUNDUPPFÖDARE, BÄTTRE HUNDÄGARE, BÄTTRE HUNDAR

Det var med stort intresse jag tog del av Eder artikel ang. »bättre hunduppfödare, bättre hundägare, bättre hundar» i det sista numret av »Våra Schäferhundar», som idag kom mig tillhanda. Onekligen ett mycket gott infall av fru Ph. att kasta in ett sådant diskussionsämne i hundvärlden. Det äger nog sin riktighet, att utställningarna ge ett relativt ringa utbyte för en del hundägare — och många bliva besvikna, när de ej få 1:sta pris i segr. kl. för sin fina prisse. Naturligtvis — och lyckligtvis finnes det dock en hel del hundägare, vilka draga riktiga konsekvenser av prisdomarens ärliga och sakliga utslag och för dessa äro utställningarna egentligen till. Det är dessa, som föra hundsaken framåt om och de ofta betala dyra lärpingar för misstag och egna dumheter.

En sådan diskussion, som Ni hade på Ert möte skulle jag velat vara med om och jag hoppas Ni inte taga illa upp, om jag använder mig av Edert tema i vår tidskrift under uppgivande av »auktors namn och adress».

Hade lust att kasta fram några inlägg i all hast: I avelslära skulle jag vilja rekommendera Chr. Wriedts »Avelsläran och den ekonomiske Husdyravl». Där finnes mycket gott och på hundar väl tillämpligt — naturligtvis!

Tja, visserligen vore det så roligt att se damer och herrar på skolbänken för att lära sig hundavel. Inte är det problemet ju så enkelt förstås! Nog behövs där studier. Härvidlag är det, isynnerhet som de, vilka veta minst skrika mest och uttala sig bestämdast, då däremot de, vilka veta en hel del, känna sina brister och sträva att komma djupare in i ämnet.

»Avelsråd», ja det är en knepig uppgift och synnerligen ansvarsfull. Man måste känna till en hel del, både hundars härstamning, lynne, utvecklings- och dressymöjligheter för hela kullar m. m. för att med någorlunda säkerhet eller låt oss säga sannolikhet kunna uttala sig om ett tillärnat »hundbröllop».

»När får en tik paras»: jag brukar säga: i regel inte förrän vid 3-dje löpet. I motsats till prof. D. skulle jag säga, att jag inte vill låta använda min hanhund till betäckning före 2 år. Undantag medgivna: för en väl utvecklad 1 1/2 års hanhund någon tillfällig betäckning! Vad gamla tikars användning till avel vidkommer vill jag påpeka, att den kände engelske setteruppfödaren *Bishop* »gjorde» sin fina stam med gamla beprövade hundar, vilka ofta gävo några få valpar. Huvudsaken var, att ifrågavarande tik och dess valpar t. o. m. i andra led redan visat, vad de kunnat prestera — och med detta material fortsatte B.

»Huru många valpar lägger man på?» Det beror på tikens kondition: en förstföderska i regel 4 à 5, senare 6—8 högst men då skall tiken utfordras väl samt valparna från 4 veckor redan själva få »tillskottsmat».

»Ett cirkulär från Schäferklubben» med diverse förfrågningar, som ev. kunde avskräcka från att skaffa sig en hund,

tycker jag går väl långt. Däremot skulle jag nog tycka, att en »bruksanvisning», huru man bör sköta sin valp, vore av behovet påkallad. Skulle t. o. m. vilja gå litet längre: däri eller därjämte skulle även kunna ingå en kort anvisning, huru man bör *uppföstra* sin valp — inte dressera eller skola den. Det kommer först senare. Enligt min ringa åsikt är emellertid den tidiga uppföstran grundläggande för valpens utveckling: man kan utveckla dess goda anlag samt undertrycka de dåliga, vänja valpen vid saker och ting, som den har nytta av »senare i livet», och här om någonsin kan man tillämpa ordspråket: »vidjan bör böjas medan den är ung». Isynnerhet om man har en valp av styvsinta föräldrar! Största nyttan — och glädjen har man självfallet personligen av ett sådant system.

Det fröjdar mig, att i Edra dressyrkurser finna sådan anklang. Ledsamt nog hava vi ej här i landet fått i gång sådant för privatpersoner. Däremot väl vid de olika verken: polis-, armé-, fångvård-, gränsvakt- m. m. Inte tror jag, att det vore skäl att i dessa dåliga tider höja kursavgiften d. v. s. göra kursen tillgänglig för endast »förmöget folk». Tror att kennelsaken vinner mera på att förmågan att sköta sin hund väl utbreddes. Eljest kan det gå schäferhunden som i Norge, där den alldeles råkat i misskredit. Ingalunda rasens fel!

Det är nog inte huvudsaken att taga ut unghundarna till en mönstring för att utröna anlagen hos hundarna. Lika mycket — eller mest — för att se, huru »husse» har handlag att sköta sin skatt. Troligen skulle en och annan vara tacksam för ett gott råd i sinom tid. Varför inte samtidigt värva för dressyrkursen.

Vad »mandressyren» vidkommer vill jag som min mening framhålla, att hunden naturligtvis bör vara *absolut i hand*, kasta om ögonblickligen på vissling och ligga »down» på handvink eller rop. Då kan den ju aldrig göra några dumheter. Självfallet får en hund aldrig hugga i annat än på uttryckligt kommando. Man bör komma ihåg, att en skarp hund — av vilken ras som helst — är ett farligt vapen, om ock nyttigt mången gång, och man får inte leka med vapen. Sådant är t. o. m. straffbart, åtminstone straffvärt. Visar att hundägaren inte är »hundkarl» eller »kvinna». Har t. ex. nu en så skarp hund, som aldrig tillföre: »Vili von Jonien. F. K. S. B. 5836: XIV», men den kan inte bita utan kommando, när den är lös. Då den är kopplad, är den inställd på att vakta. Under dessa omständigheter släpper den ingen fram så långt löpkettingen räcker över gården.

Det stämmer nog att mandressyren bör läggas om. »Skyddskostymen», som allmänt användes, är av ondo. Hur det bör göras är ett kapitel för sig.

Än en gång, tack för det goda uppslaget!

Tavastehus den 3 April 1933.

Schäferhälsning från denna sidan viken!

Johan Brüning.

HUNDPROFESSIONALISM

I anledning av att i Eder ärade tidskrifts första nummer för innevarande år införts en artikel rubricerad »Hundsprofessionalism», vilken artikel avser att utgöra ett bemötande av en av undertecknad i Finska Kennelklubbens tidskrift senaste år publicerad artikel, men enligt min uppfattning är ägnad att framställa mina däri uttalade åsikter i skev dager, får jag hos den ärade Redaktionen förbindligast anhålla att medföljande korta genmäle bleve infört i tidskriftens nästutkommande nummer.

Med utmärkt högaktning

Ivar Ekberg.

Red. för F. K. K:s tidskrift.

De uttalanden, som i särskilda svenska kennelorgan sett dagen i anledning av min i Finska Kennelklubbens tidskrifts novemberhäfte senaste år införda artikel »Amatörskap eller professionalism», hava i viss mån varit egnade att väcka min undran. Detta gäller icke minst det i denna ärade tidskrifts första häfte under rubriken »Hundprofessionalism» införda genmälet. Vad som speciellt däri väckt min förvåning är den hos genmålet författare tydligt skönjbara oförmågan att fatta den mening jag velat inlägga och verkligen enkelt och tydligt inlagt i min omdiskuerade artikel.

Det, som den ärade författaren sålunda rubricerar som den »springande punkten» i min artikel, existerar icke däri, varken »springande» eller i någon annan gestalt. Jag har nämligen aldrig påstått att försäljning av valpar vore liktydigt med professionalism. När nämligen författaren säger: »En dylik uppfattning måste likväl betraktas såsom felaktig, enär en uppfödare givetvis har rättighet att göra

anspråk på skälig ersättning för allt det arbete och alla de kostnader, som äro förenade med god hunduppfödning», så har han sagt vad jag själv uttryckt på följande sätt: »Att en uppfödare resp. hundägare, som för sin avelstik eller täckhund genom försäljning av valpar eller genom beteckningsavgifter söker få igen sitt utlägg eller en avsevärd del därav, är ju helt enkelt förklarligt.» Är icke i bägge dessa citat samma tanke formulerad på i det närmaste samma sätt? Jag föreställer mig att varje person med sinne för ordens valör i svenska språket borde inse detta. Jag konstaterar således att författaren och undertecknad, med hänvisning till de ovan anförda citaten, i denna punkt äro fullt ense.

Men icke nog härmed. Då förf. i fortsättningen säger: »Denna tillvitelse (för professionalism och bristande ideell läggning) kan möjligen riktas mot dem, som utan annat motiv än snöd vinning uppköpa och försälja hundvalpar med oskäligt hög avans», då har han igen uttryckt vad jag sagt med följande: »Men allt avelsarbete, som har till ändamål att bereda dess utövare pekuniära fördelar, är ur sportslig och amatörsynpunkt förkastligt.» Jag konstaterar förty att också i denna punkt, som faktiskt är den »springande punkten» i min artikel, den ärade författaren och jag äro ense.

Men när så är, framställer sig osökt frågan: Vad kan hava föranlett förf. att skriva och med sådan omisstaglig pondus betona sin från min uppfattning avvikande ståndpunkt? Jag har svårt att värja mig för den känslan, att där emellertid i mina uttalanden måtte finnas någonting, som irriterar förf., ehuru han av för mig obekant anledning icke velat direkt peka därpå. Må han göra detta, och det skall bli mig ett nöje att än en gång med honom utbyta åsikter i föreliggande spörsmål.

Helsingfors i april 1933.

Ivar Ekberg.

För den, som är intresserad av den här berörda frågan är det lätt att genom studium av Herr Ekbergs originalartikel i Finska Kennelklubbens tidskrift övertyga sig om att det i realiteten existerar en ganska avsevärd skillnad mellan förf. däri gjorda uttalanden och de redaktionella anmärkningarna i föregående häftet av denna tidskrift. Då ett ytterligare meningsutbyte knappast kan vara av något värde för vår läsekrets avsluta vi härmed diskussionen.

Red.

Vare Schäfervän bör
bära S. Sch. K:s nya
klubbmärke, som är
tillverkat av kontol-
lerat silver.
Pris nr. 2:50+ porto.
Tillhandahålles efter
reter. av klubbkasö-
ren:
Postfach 36,
Hhlm 20.

ÄR VÅR NUVARANDE PRÖVNINGSORDNING ÄNDAMÅLSENLIG?

Diskussionsafton: Den 1 april annonserade klubben sin andra diskussionsafton för året över ämnet: Är vår nuvarande provningsordning för skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar ändamålsenlig? Såsom inledare hade Styckjunkare Hallin och Direktör Rosengren välvilligt ställt sig till förordande. Ett 80-tal medlemmar hade infunnit sig och efter den mycket livliga diskussionen, som i sammandrag anföres här nedan, vidtog en animerad supé med dans.

Inledningsföredragen voro av följande lydelse:

Herr Hallin:

När klubbens ordförande för någon tid sedan anmodade mig att vid detta tillfälle fungera som inledare i det aktuella och delikata ämne, som står på programmet i dag, så var det med stor tvekan jag åtog mig uppdraget, väl vetande att problemet är både mångsidigt och svårlöst. Men då jag tillhört dem, som vid upprepade tillfällen kritiserat nu rådande förhållanden på detta område, och då jag alltid ansett en kritik, som icke haft något annat att sätta i stället för det, som utdömts, icke vara någon verklig kritik utan måste betecknas med ett annat namn, fann jag mig, ställd mot väggen, inte ha något annat val än gå med på förslaget.

Jag ber att från början få förutskicka, att vad jag här kommer att säga och de uppslag och förslag, som komma skisseras, framläggas utan andra anspråk än att vara några bland de säkerligen många i den vägen, som från andra håll komma att framföras, om nu Svenska Schäferhundklubben på allvar kommer att gå in för ävågbringandet av en bättre ordning inom hithörande gebit.

Med stöd av erfarenheter från tävlingar och de friktioner, som då och då uppstått, torde man utan vidare kunna besvara den uppställda frågan: »äro nuvarande tävlingsbestämmelser ändamålsenliga?» med ett kategoriskt nej. Att i detalj söka leda detta i bevis skulle ta alltför mycken tid i anspråk, varför jag omedelbart övergår till att i stora drag skissera nya tänkbara förslag och principer, varvid det kan bli tillfälle att här och där göra jämförelser med nu gällande bestämmelser. Jag ber i detta sammanhang få till fullo instämma i Herr Ordförandens vid föregående diskussionsafton gjorda uttalande att i denna fråga »handla svenskt». Man kan och bör visserligen taga del av och hämta värdefulla rön och uppslag från utländska motsvarande bestämmelser, men härifrån och till ett kritiskt kopierande eller plagierande av dessa är ett stort steg.

När man går att utforma tävlingsbestämmelser för olika slag av brukshundar (här skydds-, rapport-, spårhundar) torde man böra hålla skarpt i sikte vissa synpunkter av mera allmän principiell betydelse. Som sådana torde bl. a. kunna uppställas:

Ändamålet med en tävlan,
tävlingstekniska synpunkter,
allmän-sportsliga synpunkter.

Som förnämsta fordran på ändamålet med en tävlan torde böra uppställas, att den tar sikte på verklighetsfallet, och att man således vid utformandet av de olika tävlingsmomenten eftersträva största möjliga likhet med vad som kan tänkas inträffa i verkligheten vid hundens utnyttjande i människans tjänst eller vad som kan göra honom bäst lämpad som sällskaps- och brukshund. Alla sådana tävlingsmoment, som icke fylla denna fordran, böra utgallras. Vid uppställandet av olika tävlingsmoment böra endast förekomma sådana, där hunden handlar direkt på förarens order. Utlösandet av en handling hos hunden på en retning, över vilken föraren icke äger kontroll, får icke förekomma. Fordran på att hunden skall utföra en handling »på egen hand» bör icke tillåtas. Man bör som allmän regel utgå ifrån att hunden som brukshund skall hjälpa människan, icke ersätta henne. Man bör således sorgfälligt undvika att i och för tävlingar inlära hunden sådana vanor, vilka i hans allmänna umgänge med människan kunna bli till obehag i ett eller annat avseende.

Tävlingstekniska synpunkter. Beträffande de olika prestationer av hunden, som kunna komma i fråga vid en tävlan, torde dessa kunna uppdelas i två stora grupper: appell- (lydnads-) moment och praktiska (bruks-) moment.

Första villkoret för att kunna anses vara en god såväl sällskaps- som brukshund är, att hunden hyser obetingad lydnad och förtroende för sin förare. Med hänsyn härtill synes det lämpligt och ändamålsenligt att appellmomenten göras lika för alla, oavsett det slag av brukshund, till vilket vederbörande specialutbildats, samt tillmätas större betydelse än vad hittills varit fallet.

Organisation av tävlingar. Utgående från nyssnämnda princip synes tävlan i enbart appellmoment kunna anordnas som särskilt tävlan. Häri skulle även icke brukshundsutbildade hundar äga rätt att deltaga. För att öka intresset för och underlätta största möjliga antal deltagare i detta slags tävlan torde den böra indelas i klasser, förslagsvis 3 å 4 med tydliga skillnader ifråga om fordringar och svårigheter mellan de olika klasserna, där den lägsta klassen kan betecknas såsom mycket lätt och högsta klassen som mycket svår. Nuvarande appellmoment torde böra utökas med ett antal ytterligare sådana »Den röda tråden» i denna tävlan skall först och sist vara: lydnad. Karaktärsprov och simning torde icke böra förekomma i denna tävlan. Det torde kunna ifrågasättas, huruvida det icke ur tävlingsteknisk synpunkt vore att föredraga, att genomförandet av en sådan tävlan ordnades så, att den tävlande disponerades en viss tid; olika för olika klasser (7 å 10 min., bestämmes efter försök) för att uppvisa sin hund efter i tävlingsbestämmelserna noggrant fastställt program (utom platsliggning) i stället för att som nu utföra de olika detaljerna på kommando av en tävlingsfunktionär. En dylik anordning skulle säkerligen utan olägenhet medgiva ett deltagarantal av upptill 30 å 35 på en och samma dag.

För att bli godkänd som brukshund skulle stipuleras fordran att vara godkänd i en med hänsyn till svårighetsgrad lämpligt avpassad klass i appelltävlan plus bruksprov av det slag vartill vederbörande erhållit specialutbildning.

Bruksprov av visst slag anordnas som särskild tävlan. Om antalet deltagare så medger, bör appelltävlan och bruksprov kunna äga rum samma dag.

Även bruksprov bör indelas i olika klasser med olika svårighetsgrad för att stimulera till ökat deltagande. Antalet klasser synes emellertid lämpligen kunna begränsas till 2 å 3. Då spårarbete ingår i samtliga här avsedda slag av prov, och denna särskilda egenskap hos hunden torde vara den, som sätter honom i stånd att göra människan de största och värdefullaste tjänsterna, bör denna tävlingsdetalj tillmätas stor betydelse.

Skyddshundsprov. En schäferhund av något så när rätta slaget är skyddshund i detta ords bästa och reella bemärkelse. En schäfer, om än odresserad, placerad t. ex. hos en ensamboende lärarinna på landet torde erbjuda icke oväsentliga svårigheter för en objuden gäst att göra visit. Med hänsyn till dessa hos en schäferhund (och väl även hos andra hundraser, som av sakkunskapen förklarats lämpliga som skyddshundar) värdefulla och i flesta fall typiskt framträdande medärvda egenskaper bör utbildningen till skyddshund och utformandet av bestämmelserna för bruksprov av detta slag så ordnas, att dessa värdefulla egenskaper ytterligare utvecklas i för människan fördelaktig riktning och öka hans användbarhet i olika avseenden som sådan men icke länkas in i sådana vanor och uttryckssätt, att de göra honom mer eller mindre olämplig att fylla sin uppgift som skyddshund. Särskilt ifråga om sådana moment, där hunden avses att uppträda till förarens hjälp vid försvar mot en fiende, måste framför allt tillämpas regeln, att hunden icke får företaga sig något annat än på förarens direkta order.

De viktigare tävlingsmomenten kunde bl. a. tänkas bliva: spårarbete, saktötning, karaktärsprov, bevakning av föremål, manarbete och simning.

Spårarbete. Tack vare sitt otroligt starkt utvecklade luktsinne och medfödda instinkter att med hjälp av detta kunna följa ett »spår», där människan i en sådan situation står hjälplös, synes det vara naturligt, att i just detta avseende hundens förmåga att vara människan till ovärderlig hjälp skarpt framträder. Spårarbetet torde därför även för skyddshundar böra värdesättas mycket högt.

Spårarbetets utförande och bedömande. Ur tävlingstekniska och allmänsportsliga synpunkter måste framför allt fordran på att svårigheterna för samtliga hundar, som tävla i samma klass, bliva så lika som möjligt. Gäller provet, att hunden skall upphämta föremål i spåret, måste hänsyn till vindförhållandena tagas. Om spåret går med sidvind och hunden under spårarbetet har god känning med spåret trots, att han befinner sig flera meter på läsidan av detsamma, kan det givetvis lätt inträffa, att han passerar det utlagda föremålet, utan att hans spår förmåga därför kan anses vara mindre god. En hund, vars spår är så lagd, att den del, som befinner sig närmast föremålet, går i rätt med- eller motvind, torde ha betydligt större utsikter att icke missa »apporten». För att åstadkomma full rättvisa de tävlande emellan synes en bestämmelse, att de sista 50 meterna av spåret skall läggas i rätt med- eller motvind, vara motiverad. Spårläggare bör gå spåret tillbaka till utgångspunkten; vinklar i spåret markeras med flaggor eller dyl.; spåret går rakt mellan de olika brytningspunkterna; detta för att förebygga, att spårläggaren går dubbla spår; markeringsföremålen uppsamlas och medtagas på återvägen. Hela spåret bör om möjligt gå över öppen terräng, så att domarna äro i tillfälle att hela tiden observera hundens sätt att utarbete spåret. Det är nämligen hundens allmänna uppträdande vid utarbetandet av spåret, som bör bedömas; finnandet av apporten kan mången gång bero på en tillfällighet.

Spårets längd och terrängsvårigheter böra växla mellan de olika klasserna (ev. 200—500 m.).

Sakstövningen, där hundens luktsinne även kommer till uttryck, bör också tillmätas stor betydelse. Om tre föremål placeras inom ett visst område, och hunden har begränsad tid för uppsökande, upphämtande och avlämnande av dessa, bör bedömningen av hans arbete mera gälla hans sätt att aibeta för att lösa uppgifterna än det antal föremål han lyckats finna inom det stipulerade tidsmomentet. Domarna skola vara klart medvetna om var de olika föremålen äro placerade för att kunna bedöma hundens förmåga att uppfånga vittring. Föraren må äga rätt att, om hunden går utanför det markerade området, med tecken eller ljud dirigera honom tillbaka till området; då hunden befinner sig inom området får däremot föraren icke inverka på hunden. Ett önskemål är, att varje hund får sitt särskilda markerade område, så att full likställighet ifråga om svårigheter de tävlande emellan ernås.

Karaktärsprov bör ha till ändamål att utröna hundens sätt att reagera i mindre vanliga situationer framför allt skottlossning. Tydligt framträdande nervösa anlag böra bedömas strängt.

Bevakning av föremål. Den under flera år använda modellen å bevakningsmomentet vid skyddshundsprov ger ett typiskt och drastiskt exempel på hur en dressyrdetalj och ett tävlingsmoment kan leda till att göra hunden fullständigt olämplig och oduglig till en uppgift för vilken han har de allra bästa förutsättningar tack vare sina medfödda instinkter. Man band hunden (stadigt!), placerade hos honom ett föremål att bevakas. Ett par personer gingo sedan löst på hunden under höga skrik och hotande åtbörder för att söka ta_å föremålet. Den hund, som härvid utvecklade det värsta vullddjursaseriet, premierades högst. När sedan hunden i verklighetsfallet skulle användas för bevakning, visade han sig vara mer eller mindre livsfarlig för omgivningen, och man satte upp ett förvånat ansikte. Hundens så mångprisdade omdöme etc. kom aldrig till uttryck. Och så kastade man yxan i sjön och slopade hela momentet.

När det gäller att utnyttja en brukshund i olika avseenden i människans tjänst, förefaller det egendomligt, att för en hund med utpräglade medärvda vaktinstinkter en sådan detalj som bevakning icke på något sätt kommer till uttryck i ett bruksprov. Om man anordnar ett dylikt prov efter förnuftiga principer, torde det kunna betecknas som ändamålsenligt och vara av allmänt intresse. Provet torde förslagsvis kunna utföras på i stort sett följande sätt: hunden (lös) med föremål placeras på angiven plats, varefter hunden får order om bevakning och föraren avlägsnar sig. En eller flera personer passera i närheten av hunden utan att göra några allvarliga försök att taga föremålet. Hunden skall därvid reagera så, att han visar misstänksamhet mot alla, som närma sig, vid behov visa tänderna och morra men bör ej skälla. Betyget O om han reser sig och går till anfall.

Manarbete. Detta har ju varit tyngdpunkten i skyddshundsprovet hittills. I avsikt att eliminera allt mer eller mindre ovederhäftigt prat om för fredliga personer »farliga skyddshundar» och göra honom bäst lämpad att vara sin herre till hjälp i verklighetsfallet, torde man inte böra begära mera av hunden, än att han, ev. efter ett förberedande kommando etc. då fara är å färde, på förarens order blyxtsnabbt och med okuvlig energi gå till anfall på av föraren utpekad person (utan skyddsdräkt); hunden kopplad för att förebygga obehag. Om man i stort sett nöjer sig med detta, tror jag att hunden blir i stånd att lösa sin uppgift som skyddshund utan att detta kommer att menligt inverka vare sig på hans allmänna umgänge med människor eller hans ev.

utbildning till annat slag av brukshund. Man bör utgå ifrån att den värdefullaste hjälpen, han kan lämna, ligger i att uppsöka en person (spårarbetet). Uppsökandet av en person bör under inga förhållanden vara förknippat med någon aggressivitet från hundens sida, utan bör vara fredligt betonat. Hunden bör nämligen utan olägenhet kunna användas för denna uppgift (uppsökande av vilsegångna) även i sådana fall, där det icke är fråga om förbrytare. Har föraren kommit i personlig beröring med boven, blir det föraren, som svarar för händelsernas vidare utveckling; hunden kan på sin höjd genom den moraliska inverkan hans blotta närvaro utövar, verka irriterande på motståndaren och hjälpa föraren att i en kritisk situation få andrum och ökade försvarsmöjligheter.

Simning. Den nuvarande formen för detta prov synes vara tillfredsställande.

Det kan ifrågasättas, om icke en utökning av detta prov med t. ex. »dykning» d. v. s. hunden hoppar frivilligt i vattnet från en 2—3 meter hög ställning, kan anses vara motiverad. I verklighetsfallet kan det nog inträffa, att ett gående ut i vattnet från låg strand icke är möjligt. Då hunden från början i allmänhet har motvilja att kasta sig i vattnet från en viss höjd, måste detta göras till föremål för inlärande. Ett dylikt prov torde icke sakna praktisk betydelse.

Rapportbundsprovning.

I likhet med skyddshundsprovningen bör denna uppdelas i olika klasser med avsevärda skillnader mellan de olika klasserna i fråga om svårigheter.

Rapportsträckan för lägsta klassen bör ej överstiga 500 m. Även spårets längd och terrängsvårigheter böra variera.

Rapportarbetet i denna tävlan utgör det viktigaste momentet och betyget härvid är avgörande för godkännande i tävlan eller icke, varvid betyget är baserat enbart på använd tid för tillryggaläggande av rapportsträckan. Då emellertid väderleks- och temperaturförhållanden ävensom terrängförhållandena i hög grad torde inverka på de flesta hundars arbete av detta slag, synes en standardskala, gällande för alla fall, icke giva full rättvisa vid en jämförelse mellan olika tävlingar. En beräkningsgrund varvid hänsyn togs till för tävlingsdagen rådande förhållanden och därav betingade resultat synes av denna anledning vara motiverad. Denna kunde i stort sett uppgöras enligt följande.

Maximitid bestämmas för resp. sträckor för varje tävling. Som norm för bestämmande av denna tjänar förslagsvis en maximitid av 3 min. för 500 m., 7 min. för 1000 m. och 12 min. för 1000 m. rapportsträckan + 500 m. spår under gynnsamma förhållanden, d. v. s. goda temperatur- och väderleksförhållanden, öppen terräng utan nämnvärda hinder och god spårmark. Vid bestämmandet av maximitid för tävlings-tillfället togs nödig hänsyn till alla sådana faktorer, som kunna anses generellt inverka på resultatet i fråga om tid. Av samtliga i samma klass tävlande hundar använd tid (under maximitid) hopsummeras och divideras med antalet tävlande. För den sålunda erhållna medeltiden för klassen sättes ett för alla tävlingar fastställt betyg liggande ungefär i mitten på betygsskalan. Från denna räknas sedan övriga betyg uppåt och nedåt med lämpligt avvägda intervaller. En dylikt betygssättningsprincip torde vara både enkel och medgiva ett rättvist hänsynstagande till för tillfället rådande och på tävlingens resultat inverkan faktorer.

I den högsta klassen ingående tävlingsmoment, där hunden efter rapportvägen har att spårledes söka sig fram till föraren,

är det givetvis av allra största vikt, med hänsyn till rättvisa de tävlande emellan, att den terräng, över vilken spåren läggas, ur spårsvårighetssynpunkt äro så lika som möjligt, enär den använda tiden är den enda faktor, som inverkar på resultatet, och hundens möjlighet att snabbt utarbeta ett spår växlar högst väsentligt i olika slags mark.

I detta bruksprov borde även ingå karaktärsprov, saktövning, bevakning av föremål och simning i likhet med för skyddshundsprov fastställda bestämmelser.

Spårhundsprov. Provet bör uppdelas i olika klasser med bestämda skillnader i fråga om svårighet att bli godkänd (olika distanser för spår m. m.). Då jag själv ej tävlat i detta slags bruksprov, avstår jag från att närmare ingå på de olika tävlingsmomenten.

Intet skäl synes tala för att icke karaktärsprov, saktövning, bevakning av föremål och simning även böra ingå i detta bruksprov.

Allmänna synpunkter.

Bedömningsgrunder, protokollsföring m. m. Vid samtliga här ovan berörda slag av tävlingar förutsätts tre domare samtidigt verkställda bedömning och var för sig föra protokoll över resp. hundars prestationer. Detta torde vara erforderligt med hänsyn till själva tävlingarnas natur, som gör att klocka och måttband icke annat än i vissa få undantagsfall kunna fälla utslaget. Det blir således ofrånkomligt, att bedömningen av de olika prestationerna blir i mer eller mindre grad beroende av den enskilde domarens personliga uppfattning. Av domarna bör en fungera som ordförande, vilken det åligger att över tävlingen upprätta en allmän redogörelse, vilken skall inom föreskriven tid överlämnas till styrelsen för den klubb etc., vilken anordnat tävlingen.

Beträffande ansvaret för anordningarna vid och genomförandet av en tävling torde — i den mån ansvaret härför icke kan anses påvila styrelsen för klubben etc. i sin helhet — helt böra anförtros en av styrelsen utsedd funktionär, förslagsvis benämnd tävlingsledare. Den hittills fungerande fullmäktigen vid tävlingar torde sakna existensberättigande. Ev. angivna protester avlämnas till domarnas ordförande. Efter domarnas gemensamma prövning avgöra dessa i första instans, om protesten skall godkännas eller icke. Godtages ej protesten, skola domarna upprätta och underteckna förklaring eller erinran rörande densamma, som jämte protesten överlämnas till styrelsen, som äger vidtaga de åtgärder, som på den kan ankomma.

Under de olika tävlingsmomenten skola domarna verkställa bedömning och föra protokoll var för sig. De skola uppehålla sig på olika platser, och någon konferrens dem emellan med avseende på betygssättning etc. får icke förekomma. Särskilt protokoll föres för varje tävlande. Så snart en tävlande avslutat tävlingen (del därav), insändas domarnas protokoll, vederbörligen undertecknade, till sekretariatet, varest resultaten sammanföres och hopräknas i ett generalprotokoll. Minst 2 personer skola verkställa och kontrollera nämnda arbete. Med stöd av generalprotokollet bör tävlingsresultaten bekantgöras omedelbart efter tävlingens slut. Generalprotokollet, med de särskilda domarnas betyg i de olika momenten däri införda, skall offentliggöras. Härigenom torde skapas bästa möjliga garantier för ett rättvist och objektivt bedömande av de tävlandes olika prestationer samtidigt som allt mer eller mindre ovederhäftigt tal efter tävlan om motatta förhållandet borde vara uteslutet.

Beträffande principerna för betygssättning har ju hittills tillämpats modellen med en betygsskala från 0 till 6 (10), varvid den åsatta betygssiffran multiplicerats med en för de

olika momenten med hänsyn till dess betydelse fastställd koeficient. Det kan ifrågasättas, om icke systemet med en maximipoäng för varje tävlingsmoment, avpassad efter momentets vikt och betydelse, vilken maximisiffra sedan minskades för fel vid utförandet, utgör en mera differentierad och för varje särskilt fall bättre avpassad betygssättningsprincip. Prövningsordningen skulle således innehålla så långt möjligt detaljerade uppgifter på olika fel i de resp. momenten och de straff, d. v. s. minskning av maximipoängen varje sådant fel medför. Det måste nämligen enligt min mening ur sportslig synpunkt vara ett oeftergivligt krav, att prövningsordningen lämnar alla möjliga och tänkbara uppgifter om vad som är rätt resp. orätt, så att den tävlande, som under månader skall förbereda sig för tävlingen, kan arbeta efter klara och bestämda linjer. Sportsligt sett måste det betecknas som minst sagt betänkligt, att man anordnar en sportbetonad tävlan, men endast domarna anses böra sitta inne med full insikt om hur de olika tävlingsdetaljerna skola utföras!

Det är utan vidare klart, att här endast kunnat beröras ett fåtal av alla de 1000 och en problem, som komma att möta, när man går att utforma en prövningsordning enligt här i allmänna drag skisserade principer. Men vill man på allvar söka bemästra dessa svårigheter, borde arbetet härmed icke verka avskräckande. Svårigheter äro till för att övertinnas!

Och så till sist: Upphöj icke prövningsordningens bestämmelse till grundlags rang, heder och värdighet med onödigt stora svårigheter, när det gäller ändringar i en eller annan detalj. Man torde snarare böra utgå från den förutsättningen, att hur omsorgsfullt dessa bestämmelser än uppställas, det kommer att visa sig nödvändigt och önskvärt att då och då korrigeras och ändras med stöd av gjorda erfarenheter. Det blir säkerligen en lång och mödosam väg, men den synes — mänskligt att döma — vara den enda framkomliga, om man vill nå målet — en tävlingsordning, som ur olika synpunkter fyller alla rimliga fordringar som böra ställas på en sådan.

Herr *Rosengren*:

Mina damer och herrar! Det är med mycket stort intresse som jag i kväll ta'r till orda i denna lokal, där jag för tio år sedan för Föreningens Svenska Skydds- och Sjukvårdshundens medlemmar hade tillfälle att skissera den prövningsordning, som tyskarna då för tiden arbetade efter.

Att stridens vågor gingo höga, innan vår nuvarande prövningsordning fick sin slutgiltiga form, minns nog många av de närvarande. Själv har jag under den tid som gått kommit underfund med, att jag glömde bort en mycket viktig sak, då jag var med och utarbetade denna prövningsordning. Vi glömde, som dr Carlén nyss nämnde, bort, att det var hundar, som vi arbetade med. Vi sågo det hela endast ur ägarens, förarens synpunkter. Vi ville göra en prövningsordning, som gav hundägaren så många tillfällen som möjligt att syssla och arbeta med sitt djur, och den fordran, som vi ställde upp var, att vår hund skulle vara oss till så stor praktisk nytta som möjligt. Men vi glömde i många fall bort, att det just var ett djur, som vi skulle använda oss av till denna praktiska nytta. Därigenom fingo vi enligt den mening, som jag under de gångna åren kommit till, en prövningsordning för förare och tävlande. Prövningsordningen fick med andra ord ett visst självändamål. Hundarna tappade vi alldeles bort.

Som en första anmärkning mot den nuvarande prövningsordningens ändamålsenlighet skulle jag vilja säga, att dess största fel ligger just i att vi inte tänkt tillräckligt på hundarna, på vad vi skola fordra av dem, och hur vi skola lägga denna utbildning, som ta'r sikte på den praktiska nyttan. Vi

äro tvungna att förr eller senare tänka litet på dessa saker, och glädjande nog har ju F. S. S. S. H. nu beslutat att omarbete den gamla prövningsordningen. Vad resultatet kan bli, därom kan ju ingen yttra sig, ty det finns nu liksom då denna prövningsordning kom till många stridiga viljor, och jag tror nog, att det kommer att bli svårt att komma till ett enigt resultat beträffande den nya prövningsordningen.

Redan vid tiden för den nuvarande prövningsordningens tillkomst var det många som sade: »Varför skola vi behöva gå efter tyskt mönster? Varför skola vi importera en prövningsordning? Kunnas vi icke åstadkomma någonting själva?» På de frågorna svarade jag, att medan tyskarna redan på den tiden hade en tjuguarig erfarenhet att bygga på, så hade vi 1923 endast en femårig erfarenhet. Varför skulle vi då inte draga nytta av de resultat, som tyskarna kommit till? Under de tio år som förflutit sedan 1923 ha tyskarna emellertid avsevärt ändrat sin prövningsordning. Då nu en omarbetning även av vår prövningsordning är aktuell, så säger man liksom 1923, att vi icke skola följa den tyska utan själva försöka komma med något nytt. Mina damer och herrar! Ingen skulle vara mera glad än jag, som inte tagit så aktiv del i hundressyrarbetet som många av de närvarande, om man verkligen kunde komma med något sådant. Kom med dessa förslag! Låt oss sedan samfällt diskutera dem. Låt den praktiske hundföraren, som kanske utbildat både 10 och 20 hundar, komma med sina förslag, och låt sedan de som se saken mera teoretiskt diskutera dessa frågor.

Jag vill i detta sammanhang passa på att nämna, att i Tyskland förklarade von Stefanitz förra året vid Tyska schäferhundsföreningens 25-årsjubileum på en fråga hur långt de kommit ifråga om hundutbildningen, att de inte gjort några framsteg att tala om och än mindre att skryta under de gångna 25 åren. Den vetenskapliga grunden för hundutbildningen har nämligen först under de senaste åren gjort sig gällande. Detta nya skede började efter vad jag kan förstå, då Most blev anställd vid den upprättade avdelningen för hundforskning vid Kejsar Wilhem-Institutet. De experiment och undersökningar, som gjorts vid detta institut, ha tydligen visat, att man bör gå ifrån de principer, som tidigare varit grundläggande för hundutbildningen, och gå in på helt andra vägar. Det är dessa nya principer för hundutbildningen, som jag nu i korta drag skall söka skissera upp.

Man måste redan från första början göra klart för sig, vad man menar med ändamålsenligheten hos en prövningsordning. Skall man se saken från den synpunkten, att prövningsordningen skall vara ändamålsenlig endast och allenast för hunden, eller skall den framför allt vara ändamålsenlig för ägaren och föraren? Svaret blir naturligtvis, att man skall söka kombinera ihop dessa båda saker, så att prövningsordningen blir ändamålsenlig för båda parterna. Ändamålsenligheten för hunden får då givetvis inte ses med tanke på den enskilde individen utan med tanke på rasen. Vi måste alltså ha en prövningsordning, som bygger på de egenskaper, som finnas hos de raser vi arbeta med. Vi skola bygga på de medfödda egenskaperna, utveckla och utnyttja dem, och göra dem lämpliga för vårt ändamål. Den nya prövningsordningen skall alltså utformas så, att alla de prov, som ålägger hundarna, bygga just på de egenskaper, som vi vilja ha fram och göra allt mer och mer fruktbringande för oss. Om vi t. ex. se på de andra hundraserna, exempelvis jakthundarna, så hade ju dessa redan från början sina jaktinstinkter att bygga på, men dessa instinkter ha under årtiondenas lopp utvecklats mer och mer, så att de nu äro fullt specialiserade, fullt konstanta och fullt användbara i människans tjänst. För vårt vidkommande måste vi naturligtvis gå till väga på samma sätt, när vi skola taga reda på de egenskaper hos raserna,

som vi kunna göra fruktbringande för vårt speciella ändamål.

Det är framför allt två egenskaper hos hunden, som komma oss till hjälp härvidlag. Det är för det första hundens *näsa* och för det andra hans *mod*, stridslusta, gåpåareanda, eller kort sagt det som gör honom till en verklig hund. Det är dessa två egenskaper, som vi skola bygga på. Hur det sedan skall byggas för att med dessa egenskaper som grund få fram någonting, som blir dugligare för praktiskt bruk, det är just frågan.

Sedan komma vi till frågan: var stå vi nu vad kunna vi fordra av våra hundar, vad kunna vi bibringa dem, och vilka metoder skola vi använda oss av? Vad först beträffar metoderna så skall jag inte ge mig in på dem så mycket, då jag alltför litet sysslat med praktiska dresyrfrågor.

Först var det alltså näsan. Vad kunna vi ernå med hundens goda näsa, d. v. s. spårinne? Kan man fordra av en hund, att han skall vara en fullkomlig människa, så att om vi antaga, att om människan hade samma goda näsa som hunden, så skulle vi av henne kunna fordra allting, som vi nu fordra av hunden? Jag svarar: Nej! Man får t. ex. icke av en hund fordra, att han skall vara spårren och effektivt följa ett spår, där vittringen är given honom, och vid ett annat tillfälle av samma hund fordra, att han skall leta upp föremål, som ha olika vittring. Dessa bägge moment — spårning och sakstövning — få enligt min mening icke sammankopplas på samma sätt som de nu äro. Jag är inte riktigt säker på om det inte i den nuvarande provningsordningen finns ett litet moment, där föraren äger rätt att ge vittring vid sakstövning, men så mycket vet jag dock, att just denna sak stötts och blötts många gånger. Alltså: spårrenhet det är en sak och sakstövning en annan. Det går icke att sammankoppla dessa båda moment. Man får inte träna på båda dessa saker, ty då kan man inte nå några toppresultat vare sig i det ena eller det andra. Det är visserligen många, som ha sagt till mig: »Jag har en hund, som kan allting. Han är utmärkt.» Men då brukar jag svara, att »en fluga gör ingen sommar». Man måste bestämt hålla fast vid, att vill man ha en språrren hund, får man inte gå in för sakstövning, och vill man ha en bra hund för sakstövning, får man inte arbeta med spårning. Med spårning menar jag, att hunden skall följa det spår, som han fått vittring av, och alltså inte ta upp några andra spår än det, som har samma vittring som spårläggaren. Vid stövning däremot skall hunden söka olika föremål eller personer, som äro utplacerade i terrängen. Vi ha användning för båda sakerna i praktiken. Spårning känna vi alla till, men till stövning på personer ha vi icke tillräckligt använt våra hundar. Vi ha visserligen i vår nuvarande provningsordning ett moment: upptäckande av figurant, där hunden skall taga reda på den där gubben i skyddsdräkt och göra ståndskall. Men stövning på person menar jag, att hunden skall leta reda på personer i terrängen utan att detta såsom det nu är skall behöva vara förenat med något manarbete. Detta var alltså de båda momenten, som jag sätter i samband med hundens arbete med näsan.

Sedan kommer jag över till hundens kamplusta och mod. Den vetenskapliga undersökningen av hundens nedärvda egenskaper har här gjort stora framsteg, som jag emellertid icke skall gå närmare in på, ty dessa saker komma nog att beröras längre fram under diskussionen. Vad det emellertid här framför allt gäller, vilket jag också hoppas skall komma till uttryck i den nya provningsordningen, är att man skall på förhand undersöka, vilka individer, som ha sådana egenskaper, som ju medärvas, skola vi försöka utveckla och stärka manarbete. När vi så fått fram individer med dessa egenskaper, som ju nedärvas, skola vi försöka utveckla och stärka

dem, så att det blir ännu lättare att arbeta med de kommande generationerna för att få samma praktiska nytta av våra hundar. Jag tror, att det är mycket viktigt, att just avelsklubbarna härvidlag träda in för fullt, ty det är ju de som i första hand ha möjlighet att bedöma den uppfödning, som äger rum inom resp. raser. De ha också lättare än en ren brukshundsklubb att se resultatet av olika kombinationer, som göras. Därvid får man naturligtvis icke gå så långt, att man säger, att endast de individer, som kunna användas för manarbete, få existera. Det är att gå för långt, ty det finns ju andra utbildningsformer för hunden, som icke ha samband med vare sig man- eller skyddshundsdressyr, och inom vilka man kan komma långt, om endast de rätta egenskaperna äro till finnandes. Vi ha i vårt land endast rapport-hunden, men vårt södra broderland har en mängd andra utbildningsformer för hunden. Och jag anser, att det är vår skyldighet att göra något för utbildningen av blindhunden, som ju kan utträtta mycket gott, om den utbildas på rätt sätt. Vidare ha tyskarna denna stövarehund, som användes för att söka vilsekomma personer, samt förlorade eller bortkastade föremål. Detta senare kan ju vara av stort värde till exempel vid kriminella fall. Det finns således en hel del olika sätt, på vilka vi kunna utbilda våra hundar, och vi behöva inte alls ensidigt gå in för mandressyren. Det är dock inte meningen, att vi skola gå in för att skaffa oss en tjänstehund och ställa samma fordringar på honom som polisen och myndigheterna ställa på sina hundar. Vi skola i stället skaffa oss en provningsordning, som gör det möjligt att få hunden sådan att han tjänar till vårt eget skydd och vårt eget nöje. Vad har till exempel en privatman för nöje av att hans hund kan söka upp och transporterera en brottsling. Inte ett dugg enligt mitt förmenande. Jag tillåter mig verkligen fråga, om det är någon av de närvarande, som någonsin hört, att en vanlig civil hundägare behövt använda sin hund för att söka reda på någon verklig brottsling, transporterat honom eller ställt honom under bevakning av hunden för att sedan gå sin väg? Nej, mina damer och herrar. Vi behöva inte en provningsordning, som innehåller dessa moment, utan vad vi behöva är en sådan provningsordning, att hunden verkligen skyddar oss och inte bara figurantkostymen, som enligt min mening hunden nu ofta är mer intresserad av. Jag är alldeles övertygad om att det finns åtskilliga bland våra hundar, som fått både Godkänd och högre betyg, men som i ett verklighetsfall inte skulle skydda sin matte eller husse, därför att han endast intresserar sig för figurantkostymen.

Som slutord skulle jag vilja säga, att då en ny provningsordning nu kommer under diskussion, så skola vi inte fästa oss så mycket vid vad en enskild individ kan prestera eller har presterat, utan vi skola söka hålla oss till hunden som ras, och vad vi ha möjlighet att göra av den. Vi skola alltså försöka se saken från hundpsykologisk sida.

Diskussion:

Herr Ordföranden:

Jag ber att få framföra klubbens tack till herrar inledare för deras synnerligen intressanta och sakliga anföranden.

Om jag fattat det sagda rätt, kan man nog anse deras anföranden tämligen parallella, åtminstone i stort sett.

Jag instämmer till fullo med hr Rosengren däruti, att, då det gäller att utbilda en hund, man skall ta fasta på de av hundens egenskaper, som mest lämpa sig för det ändamål, vartill hunden är avsedd, nämligen näsan och hundens vaksamhet.

Jag instämmer också däruti, att vi böra i största möjliga utsträckning utbilda hundarna individuellt. Härmed vill jag dock ingalunda anlägga den synpunkten, att varje hund inom de olika raserna skall prövas med hänsyn till sina speciella egenskaper inom rasens gränser, utan jag skulle snarare vilja se saken så, att de olika raserna ha vissa bestämda från varandra ganska skilda förutsättningar för att kunna fylla något visst ändamål. Men inom dessa olika grupper finnas givetvis individer, som mer eller mindre lämpa sig för sin uppgift, och det är sådana individuella värdesättningar, som man bör ta fasta på.

Därvidlag ha vi många olika utbildningsformer att sysselsätta oss med. Hr Rosengren nämnde blindhunden. Jag tar för givet, att Schäferhundklubben och F. S. S. H. skulle utträta ett synnerligen behjärtansvärt arbete genom att sätta igång med utbildning av blindhundar. De blindhundar jag sett på ett sjukhus voro emellertid icke av någon bestämd ras, utan det var flera olika raser, t. o. m. bastarder. Detta visar således, att det icke är till en bestämd ras, som ifrågasvarande egenskap är knuten.

Beträffande herr Hallins anförande ber jag särskilt få instämma i, att man skall akta sig för att låta en hund arbeta på egen hand. Detta därför att en hund icke har möjlighet att i en viss given situation reflektera över och kritiskt granska de givna möjligheterna. Det är en utopi att fordra något sådant.

Angående den s. k. veterinärbesiktningen, kan jag lugna de intresserade med att Svenska Kennelklubben nyligen fastställt, att vederbörande tävlingsledning äger bestämma, hur det skall förfaras med dessa saker.

Herr Forsberg.

Herr ordförande! Det som jag framför allt anser att vi böra tänka på vid utformandet av den nya provningsordningen är nyttoprincipen. Vi böra anpassa proven efter hundens psyke, men först och främst vara egoister och tänka på den nytta, som vi människor kunna ha av vår skyddshund.

Herr Gyllenhammar:

Det gläder mig att höra, att det även bland de mera nya på detta område börjar uppstå ett behov av att omlägga provningsordningen i sådan riktning att lekmannen verkligen får praktisk nytta av sin hund. Vi ha sannerligen varit inne på fel vägar så länge, att det är på tiden att det här tas i med hårdhandskarna, så att vi verkligen komma någonstans.

Om provningsordningen i fortsättningen skall ligga till grund för brukshundsklassen vid utställningar, måste den omarbetas, så att den verkligen lämnar garanti för att de egenskaper, som hunden skall besitta för att kunna godkännas, verkligen finnas.

Herr Pedersen:

Direktör Rosengren ansåg, att det skulle göras en gemensam provningsordning för alla raser. Jag tillåter mig dock tvivla på att detta skulle vara lämpligt, ty de skyddshundsraserna, som vi nu syssla med, ha ju ändå så pass olika egenskaper.

Sedan berördes spårning och sakstövning. Det är mycket sant, att det kan vara svårt för en hund, som utbildats i två olika riktningar, att veta, vad han skall göra, men frågan är dock, om det icke blir allt för specialiserat och ensidigt ur sportsynpunkt för dem, som skola lära upp sina hundar, att hålla dem inom så snäva gränser som dir. Rosengren här ville dra upp.

Styckjunkare Hallin framhöll, att det är sättet att arbeta, som är det viktigaste inte minst vid sakstövning. Som det nu är ordnat så skall ju hunden finna det utkastade föremålet på en viss rekordtid. Själva arbetet har han inte mycket aning om.

Det är också en annan sak, som inte alls vidrördes i inledningsföredragen, nämligen »vägrandet av föda». Den punkten blev visst borttagen mer eller mindre på samma grund som bevakningstjänsten. Det är väl dock av vikt för mig, att min hund icke tar föda ur främmande händer.

Herr Sund:

För min del vill jag ta fasta på vad herr Hydén sade vid föregående diskussionstillfälle: är vår provningsordning över huvud taget populär? Nej! Den är populär för den, som har en bra hund för tillfället. Provningsordningen kom till vid ett sådant tillfälle, då den som författade den, just hade en hund, som lämpade sig för den.

Vi privatpersoner ha ingen användning för en hund, som endast kan bitas. Provningsordningen skall vara till för att ingjuta intresse hos folk att träna sina hundar och söka få fram snälla, lydiga och trevliga hundar.

Jag skulle vilja föreslå, att de herrar, som ha hand om utarbetandet av den nya provningsordningen, framför allt skulle försöka att få fram en provningsordning, som är lätt. Den skall vidare vara populär. Den nuvarande provningsordningen ställer alltför höga fordringar på vederbörande. Fram med en provningsordning, där det gäller appell och åter appell.

Herr Gyllenhammar:

Vid utarbetandet av den nya provningsordningen få vi se till, att vi icke syssla med mandressyr så mycket som förut. Jag har genom egen erfarenhet kunnat konstatera, att i och med att man släpper andra övningar, i synnerhet sakstövning, kan man driva upp en hund till en mycket hög grad av spårrenhet.

Herr Elbling:

Jag vill bestrida dir. Rosengrens påstående, att det praktiskt taget icke existerar någon skillnad mellan olika skyddshundsrasers prestationer. Skillnaden är tvärtom avsevärt stor. Om t. ex. en rottweiler skulle sakstöva, tror jag, att det såväl på grund av hans lynne som anatomiska förutsättningar skulle ta avsevärt längre tid än för en schäferhund att söka reda på föremålen.

Jag kom i detta sammanhang att tänka på de 1,85 m., som gälla vid klätterhopp över plank. Varför blev det just den höjden? Jo, det var en person med bland dem, som uppgjorde provningsordningen, som hade en rottweiler, som var mycket tjock och tung. En schäferhund i segrarklass bör göra åtminstone 2,30 m.

Till slut skulle jag vilja poängtera, att varje hund i likhet med människan har såväl goda som dåliga anlag. Hitillsvarande provningsordning har främst varit ägnad att frammana hundens dåliga sidor. Den kommande måste bli ändamålsenlig och befordera ett bättre samarbete mellan förare och hund.

Dir. Rosengren:

Jag skulle vilja uttrycka det önskemålet, att Schäferhundklubben kom med sin nya provningsordning så snart som möjligt, för det skulle verkligen bli intressant att få se ett par av de synpunkter, som herr Elbling framförde, i tryck. Jag för min del förstår verkligen inte, hur färdigheten i höjdhopp kan sammankopplas med aveln.

Varför har det förresten blivit 1,85? Beror detta på en slump, eller är det inte så, att man kommit underfund med att detta är en lämplig höjd, som på intet sätt skadar hundarna?

Det var någon som sade, att den röda tråden vid all utbildning var appell. Det vågar jag bestrida. Jag anser, att appellen är en mycket viktig sak, men den får dock icke vara a och o vid proven. Appell kan inläras. Det är en dressyr-sak. Det viktigaste vid proven skall vara att få konstaterat, vad vi kunna ernå med hundens egenskaper som grund.

Herr Hellgren:

Dir. Rosengren nämnde något om att man måste noga skilja på spårning och sakstövning vid hundutbildningen, om man vill uppnå några verkliga toppresultat, och som exempel pekade han i det sammanhanget på den tyska kriminalhunden. Då det gäller utbildningen av tävlingshundar, anser jag emellertid, att man fortfarande mycket väl kan kombinera dessa båda saker.

Herr Hallin nämnde, att det skulle vara kommando för allting, och att hunden således icke skulle få göra något på eget initiativ. Det kan nog vara gott och väl, men tänk bara på ett sådant fall som att hunden skickas efter en flyende person och biter honom för att få honom att stanna. Om den bitne då står still, så bör väl i alla fall hunden släppa utan kommando.

Vi måste vidare skilja noga på tävlingar och karaktärsprov. Tävlingsarna äro till för att vi skola kunna visa, vad våra hundar verkligen duga till. Karaktärsproven däremot skola vi ha för att se, om hundarna äro lämpliga ur avels-synpunkter.

Herr Elbling yttrade bl. a., att schäferhundarna skulle utveckla större färdigheter än andra hundraser. Även om man är schäferhundsentusiast kan man väl i alla fall erkänna, att det även bland andra raserna finns mycket goda hundar.

Herr Sundqvist:

Vi böra göra klart för oss skillnaden mellan en prövningsordning och en tävlingsordning. Enligt min uppfattning skulle prövningsordningen syfta mera till att pröva hundens karaktär, under det att tävlingsordningen är mera sportmässigt betonad. Styckjunkare Hallin påpekade i sitt inledningsanförande det bristande samarbetet mellan förare och hund. Man får icke heller, som hr ordföranden påpekade, göra hunden till människa och kräva ett självständigt arbete av honom och låta honom inlära en massa detaljer, som det är omöjligt för honom att hålla isär vid de tillfällena, då han skall ingripa. Å andra sidan gjorde sig nog styckjunkare Hallin skyldig till en motsägelse, då han i ett annat sammanhang föreslog, att momentet bevakning av föremål borde inryckas i den nya prövningsordningen. Enligt min erfarenhet är detta moment ett självständighetsprov från hundens sida, som kan vara mycket riskabelt.

Ett godkännande vid proven har ju legat till grund för rättigheten att tävla i brukshundsklass på en utställning. Jag har för min del den uppfattningen, att bedömningen av brukshundarna borde i stället ske i samband med tävlingarna. Bevakning av figurant, skottfasthet och i viss mån också slagfasthet, äro synnerligen riskabla för brukshundssakens utveckling. De borde kunna ändras i den riktningen, att föraren i större utsträckning finge komma hunden in på livet och samverka med honom.

Man kan för övrigt komma i konflikt med lagen, om man har en hund, som biter.

Och för övrigt vad rapport- och även sjukvårdshunden beträffar undrar jag, vad den enskilde privatmannen har för nytta av dessa utbildningsformer.

Direktör Rosengren:

Det var en talare, som sade, att det vore bra att ha en hund, som kunde både spårning och sakstövning. Om man ser det hela från rasens synpunkter, så böra vi väl ändå gå till utformandet av en prövningsordning med huvudvikten vid vad vi kunna ernå tack vare hundens goda näsa.

Herr Sundqvist nämnde något om skillnaden mellan tävlingar och prov. Det är just mina tankar. Det måste ordnas så, att tävlingarna bli en sak för de sportintresserade, medan prövningsordningen däremot allt mera kommer att ta sikte på avelsarbetet.

Herr Sundqvist ville vidare påstå, att rapportföringen skulle vara onödig. Om jag t. ex. blir överfallen eller råkar ut för ett olycksfall, så kan det väl i alla fall vara mycket bra, om jag kan skicka hem min hund efter hjälp. Rapportföringen är dessutom ett mycket nyttigt moment, för att man just därigenom kan låta hunden uppträda självständigt.

Beträffande manarbetet så kommer det nog i den blivande prövningsordningen att bli ett sådant prov som är en kompromiss mellan de prov, som vi tidigare haft, och vad som här under diskussionen framkommit. Enligt min mening måste man nämligen ha några dylika prov för att kunna se, om hunden har de karaktärssegenskaper, som äro nödvändiga, för att man skall kunna arbeta vidare med honom på detta område.

Herr Hallin:

Jag vill vända mig mot dir. Rosengrens påstående angående den s. k. röda tråden vid hundutbildningen. Dir. Rosengren har nog råkat missuppfatta mitt anförande på grund av att jag läste så fort. Mitt uttalande om den röda tråden, som fölldes i samband med ett förslag om att anordna appellövningarna som särskilda tävlingar, löd ordagrant: »Det nuvarande appellmomentet borde utökas med ett antal olika sådana, men den röda tråden skall vara lydriad först och sist.» Uttrycket hänför sig således uteslutande till appellmomentet och har inte med de övriga brukshundsproven att göra.

Det har vidare framkastats en tanke på att göra olika prövningsordningar för de olika raserna. Det är väl i alla fall att gå för långt i detalj. När man utarbetar prövningsordningen, kan man emellertid mycket väl ta hänsyn till de olika raserna, så att om det t. ex. gäller plankhopp, kan man låta prövningsordningen inrymma en bestämmelse om olika höjder för olika raser.

Vad sedan beträffar allt det här talet om skillnaden mellan prövningsordning och tävlingsordning så kan jag för min del verkligen inte förstå denna skillnad. Om man gör proven i form av en tävling, vad spelar det då för roll, om man kallar det hela för en tävling eller en prövningsordning, bara man delar upp tävlingen i olika grader av svårigheter.

Herr Gyllenhammar:

Det lät, som om herr Hallin med någon överdrift sagt ville göra hunden till en maskin. Även jag anser, att hunden endast i appellen bör drivas på detta sätt, men därefter bör han få tillfälle att visa sina verkliga karaktärssegenskaper. Jag skulle vilja understryka vikten av särskilda appellprov. Med nuvarande ordning hinner man inte med de övriga proven utan bara appellen. Det är särskilt anfaller vid manarbetet som är en mycket farlig detalj.

I sammanhang med bitandet är det av vikt att hunden lär sig släppa, då den anfallne står stilla. Men så går det inte till under nuvarande förhållanden. En person som blir biten i skinnet rör sig av smärtan på nytt, och så sitter hunden därigen. Detta visar, att hunden bör skötas av föraren och icke handla själmant.

Herr Hydén:

Beträffande domarnas arbetssätt vid bedömningen så nämnde en talare här, att domarna skulle arbeta på avstånd, skilda från varandra. Detta är fullkomligt felaktigt.

Fullmäktigen skulle slopas, sade någon. Han är väl i alla fall den viktigaste av allihop, ty just genom att han bara finns till, så blir det inte så många protester.

Dir. Rosengren påpekade, att man inte kan öva spårning och sakstövning samtidigt, om man vill uppnå några verkliga toppresultat. Jag tror dock, att man även för framtiden mycket väl kan öva dessa båda saker samtidigt.

Herr Hallin:

Jag anser, att det måste bli ett oavvisligt villkor för en kommande provningsordning att fastslå, att domarna måste arbeta självständigt.

Herr Rosengren:

Det var mycket glädjande vad herr Hydén här kom med angående domarefrågan. Jag vill skriva under det helt och hållet. Skall det vara fri bedömning, så skola domarna också ha möjlighet att konferera med varandra.

Jag skulle vidare vilja interpellera dr Carlin om en sak. I Tyskland har man terränglöpning för hundarna ända upp till 4 mil. Om man då tänker på en hund, som tränat på hopp upp till en höjd av 2,50 m., har han samma möjligheter att vara uthållig, när det gäller att springa efter en cykel eller kärra, eller utvecklas muskelpartierna på olika sätt, så att en höjdhoppare blir en dålig uthållighetslöpare eller tvärtom.

Ordföranden:

Dir. Rosengren är inte ensam om att tro, att förvärvade egenskaper kunna nedärvas. Det kan ju för en utomstående

förefalla plausibel att en förvärvad egenskap går i arv på avkommän. Men man har ju i detta avseende gjort mycket omfattande försök, vilka givit till resultat att en förvärvad egenskap t. ex. en med konstlade medel åstadkommen förkortning av svanslängden icke förärvas. Man bör ej förväxla verkligt förvärvade egenskaper med skenbart förvärvade. De senare kunna synas vara förvärvade, men i själva verket äro de endast tecken på förefintligheten av vissa anlag, som på ett eller annat sätt fått eller kunnat göra sig gällande.

Dir. Rosengren förstod inte, hur man kan koppla ihop hopp och avel. Det är klart, att om man parar tvenne hundar, hos vilka förmågan att hoppa är rikt utvecklad, blir den kommande generationen i besittning av denna egenskap i ännu större mått.

Beträffande frågan om fri- eller linspårning måste jag deklarerera, att jag är en bestämd anhängare av linspårning. Ty jag undrar, hur det skulle te sig i praktiken att släppa ut en hund på egen hand för att spåra upp en brottsling efter ett inbrott. Det är naturligtvis mycket tänkbart, att spåret kommer att gå över mycket variabel terräng. Hunden kan bli störd från många olika håll, och jag skulle vilja se den hund, som verkligen håller sig till det ursprungliga spåret. Det är därför bäst, att ägaren har hunden i sin hand och kontrollerar den.

Vad vidare domarfrågan beträffar tror jag, att vi även inom hundsporten måste förfara på samma sätt som inom andra sportgrenar, t. ex. skridko- och hästsport. Där har man olika domare, som föra var sitt protokoll, och domslutet blir medelproportionalen mellan dessa protokolls siffror. Går man in för att domarne skola konferera med varandra är man inne på farliga vägar, i synnerhet när det gäller hundar.

Slutligen vill jag besvara dir. Rosengrens fråga, huruvida en hund, som tränats för hopp också kan tränas för långdistanslöpning. Inom hästsporten t. ex. finns det vissa raser, som användas för hopp, och andra som användas vid kapp- löpningar. Det beror på hästens anatomiska byggnad, vilken sportgren hästen är lämplig för. Bland hundraserna finns det travartyper, galopptyper och muskeltyper och man kan naturligtvis aldrig tänka sig, att en rottweiler skulle kunna bli så uthållig och snabb som en schäfer.

Ordföranden framförde därefter klubbens tack till dem, som yttrat sig i diskussionen.

Hundens röst

Jag vill ha bröd, halsband, koppel, boll, tvål, champoneringspulver, kam, borste samt korg med dyna.

Dressyrkoppel, Apportbockar
Hundskor
Nyhet
Vita Kalk

Husbondens röst

Då gå vi genast
till

Götgatan 18
M. U. Lind & Co.
Eftfr.

Tel. 433118, 430374

RESTAURANT

Bacchi Wapen

Järntorgsgatan 61, Stockholm

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocus för hundvänner.

Foto Friberg

Tävlingsdomare i arbete med Eric Sandstedts vovve som intresserad åskådare.

Känd tävlingsdomare Ing. B. Dahlin

PRISDOMARBERÄTTELSE

över spår- och rapporthundstävlingarna i Stockholm den 9 april 1933

Till tävlingen hade anmälts 2 spår- och 3 rapporthundar varav en spårhund och en rapporthund gjorde godkända prestationer.

I nybörjarklass blev hunden Chang, ägare och förare herr Curt Pourtzian, Stockholm, icke godkänd, trots att han i appell och karraktär visade sig vara mycket god.

Champion Roy av Barrsäter, ägare och förare fru Larsson, Stockholm, missade andra rapportsträckan och föraren bröt därefter tävlingen.

En mycket lyckad dag hade däremot Filmstadens Kelloo, ägare och förare fröken Ruth Ekstedt, Stockholm. Rapportföringen gick snabbt och bra

och karraktärspöven voro nu bättre än vid tidigare tävlingar. Appellen var tip top utom i häckhopp, där Kelloo vägrade återhopp. Jag har tidigare vid flera tillfällen bedömt denna hund och kan som en eloge åt ägarinnan säga, att den tidigare knappast haft en så lyckad dag, Kelloo erhöll 127 2/3 poäng och första pris i segrarklass.

I spårhundsklass hade Tejka, ägare och förare herr Albin Dahlkvist, en svart dag. Det blev miss i två spår och föraren bröt därefter tävlingen.

Byggmästare Nils Ekroths Bella gjorde denna dag ett synnerligen övertygande arbete som spårhund. Trots misslyckande i linspåret visade hon i de två

Tablå över resultat vid Svenska Schäferhundklubbens spårhundstävling i Stockholm den 9 april 1933

Hundens			Appellmoment										Spårning			Summa	Summarum	
Namn	Ägare	Förare	Linförighet	Fritt vid sidan	Platsliggande 5 min. terkallande från plats	Apportering	Häcklopp 1,20 m.	Plankhopp 1,85 m.	Skall på ljudsignal	Vägra taga föda	Bevaden, av föremål	Friskår, försikt. 1000 m. c. förem.	Linspår, 30 m. gem. 1000 m. c. pers.	Grupp, 500 m. Ständigt på spår!	Sakstövning			Vattenarbete
Högsta möjliga poäng			10	20	30	10	30	20	40	20	40	40	90	190	150	80	30	730
Öppen klass																		
Bella	N. Ekroth	Ägaren	10	19 1/3	25	9 2/2	27	19 1/3	34 2/3	16	37 1/3	21 1/3	75	0	145	77 1/3	—	517

Glöm icke anmäla Eder för genomgående av höstens dressyrkurs, som börjar i slutet av september!

Tablå över resultat vid Svenska Schäferhundklubbens rapporthundstävling
i Stockholm den 9 april 1933

H u n d e n s			Appellmoment						Karak- tärsprov			Rapportföring				Vattenarbete	Summa Summarum	
Namn	Ägare	Förare	Linföring	Fritt vid sidan	Läggande	Platsläggande	Fritt bopp	Klåterbopp	Mom. 1	Mom. 2	Mom. 3	Spårning	Mom. 2	Mom. 3	Mom. 4			Summa
Segrarklass	Högsta möjliga poäng		6	12	6	18	12	12	18	18	18	12	18	24	24	198	12	260
Filmstadens Kelloo ...	Ruth Ekstedt...	Ägaren	4 ^{1/3}	8 ^{2/3}	4 ^{1/3}	18	2 ^{2/3}	6 ^{2/3}	15	13	11	—	12	12	20	127 ^{2/3}	—	—
Nybörjarklass																		
Chang	Curt Pourtzian	Ägaren	4	8 ^{2/3}	3 ^{2/3}	—	8	8	13	7	14	7 ^{1/3}	6	—	—	97 ^{2/3}	—	ej godkänd

andra spåren att hon har en mycket god näsa. Gruppspåret var det bästa tänkbara, med lugn spårning och tydlig markering av spårläggaren. Sakstövningen gick likaledes i den högre stilen. I appellen är denna hund genomarbetad och nior och tiorkomma uteslutande till användning vid betygsättningen. Bevakningen var icke effektiv, här reage-

rade Bella för spö. Slutresultatet blev 517 poäng och direkt uppflyttning i segrarklass.

Till sist ett hjärtligt tack till mina meddomare och fullmäktig hrr S. A. Johansson, Uno Friberg och Einar Stohm för trevlig samvaro samt ävenledes till fru Söderkvist för en utmärkt arrangerad lunch.

Stockholm den 3 maj 1933.

Axel Hellgren.

PRISDOMARBERÄTTELSE

över skyddshundstävlingen i Södertälje den 23 april 1933

Väckarklockan ringde obarmhärtigt. Klockan var 1/6 6 på söndagsmorgonen. Det gällde att raska på. Tåget till Södertälje, där skyddshundstävlingen skulle äga rum, och vid vilken undertecknad var anmodad att tjänstgöra som domare, skulle avgå från Centralstation kl. 6,50. Vid en titt på vädret höll jag nästan på att säga något fult. Marken var betäckt med ett vitt snötäcke och snön föll allt jämt tung och våt. Trevligt att gå och trampa i en hel dag. Genast slog mig den tanken. I dag kan spårningsarbetet klaras utan hundar.

Vid inträdet i järnvägskupén behövde man inte vara orolig, att man kommit på fel tåg, då vagnen var ganska välbesatt av hundgubbar med eller utan hundar.

I Södertälje voro en del klubbmedlemmar till mötes och sedan bar det av i bilar till tävlingsplatsen, som var förlagd vid den s. k. gamla Prästgården ett stycke utanför staden. En mera lämplig plats för prov med skyddshund får man leta efter. Proven för appell- och manarbete voro förlagda på en av löv- och barrträd omgiven platå och på de omkringliggande väldiga gårderna prövades hundarnas mer eller mindre goda spårinne.

Tävlingen var i allo mycket lyckad, dels tack vare herr Nygren, som på ett förtjänstfullt sätt fungerade som ordningsman dels på grund av de tävlandes sportmässiga uppträdande och sist men icke minst genom våra fyrbenta vänerst goda prestationer. Även bidrog vädret, som fram på dagen blev strålande med sol och värme, att ytterligare giva glans över tävlingen.

För herrar fullmäktig och domare samt övriga funktionärer var det synnerligt väl ordnat, vad mat och dryck beträffar. Kaffe på tävlingsplatsen, en utmärkt lunch i en närbelägen villa, där det även bjöds på eftermiddagskaffe och sedan en charmant supé på Stadshotellet i samband med prisutdelning. Härvid kan jag icke underlåta att omnämna den ståtliga prissamlingen, som därvid utdelades.

Nu till tävlingen. Som fullmäktig tjänstgjorde herr Axel Hellgren, som domare herr Uno Friberg, herr Bertil Schröder och undertecknad, alla från Stockholm. Antalet hundar var 14, därav 2 i segrarklass, 3 i öppen klass och 9 i nybörjarklass.

Segrarklass:

Champion Buck, ägare och förare polisman Ernst Lövgren, Södertälje.

Buck är välkänd hund på tävlingsbanan. Han var utmärkt i alla moment, om man undantager, att han vid ståndskall på figuranten iakttog en våltalig tystnad. Även i uppsökandet av figuranten hade jag önskat större fart och vidare slag. I övriga moment erhöill han ej mindre än 5:or och sexor. Transport av figurant, överfall och skottfasthet utfördes av Buck på bäst tänkbara sätt. 1:sta pris 264 1/3 poäng.

Morgan, ägare och förare herr David Hjertkvist, Norrköping.

Morgan har på många tävlingar gjort sig ett aktat namn och räknas bland våra topphundar. Hans spårningsarbete var mycket vackert med ett långsamt och säkert sök, särskilt i

Champion Buck, 293 A. A.
Ägare polisman E. Lövgren, Södertälje.

betraktande av att spårets längd säkert var 600 m., efter vad prisdombarna kunde se. Vid linförighet i fritt vid sidan var det en glädje att se hans uppmärksamhet på föraren. I sättande och läggande var Morgan något långsam samt i manarbetet något för ivrig. Återkallandet från figuranten var korrekt, vilket är anmärkningsvärt, då Morgan är så skarp och visar så stort intresse för figuranten. Detta vittnar om god lydnad. 2:dra pris, 259 poäng.

Ö p p e n k l a s s :

Rex, ägare magister Olle Holmström och förare herr Helge Johansson, Södertälje.

Rex gjorde intryck att vara en trevlig, livlig och mycket villig hund, som har goda anlag som brukshund.

I appellmomenten var han bra, särskilt vad fritt hopp över häck beträffar. Skällande på kommando var dock klen ävensom klätterhopp över plank. Det senare var nästan frihopp. Föraren skall ställa sig närmare planket, så hunden tvingas att verkligen klättra över detsamma. I ståndskalet för figurant fick Rex sin enda nolla, då han bet denne. För övrigt visade han sig för ivrig i manarbetet. Så t. ex. bet han stillastående figuranten såväl vid ställande som bevakning av densamme. Vi sakstövningen hade Rex bra fart och gjorde långa slag. Han fann dock ej det andra föremålet, trots han sprang över detsamma flera gånger. Spårningsarbetet var utmärkt med noggrant sök, men kunde avlämnandet varit bättre. Som ett råd skulle jag vilja giva det; vid träning i manarbete öva mycket transport *utan* överfall, så att hunden blir lugnare. 1:sta pris, 222 poäng.

Bella, ägare och förare byggm. Nils Ekroth, Stockholm.

Bella är en intelligent, livlig och villig hund, som vid en föregående tävling ådragit sig berättigad uppmärksamhet. Vid dagens tävling var hon handikappad, genom att hon löpte och fick därför tävla sist av alla hundar. Linförighet i fritt vid sidan utfördes korrekt. Sättande och läggande gick långsamt även så apportionering. Hon var ovillig i att ge skall på kommando trots många kommandoord. I detta moment vill jag se lite mera glädje hos hunden. Klätterhoppet över plank var utmärkt. I manarbete var hon bra t. o. m. överfallet. Såväl i ställande av flyende figurant som i skottfasthet var Bella mycket svag, ävenså i bevakning av figurant. Vid återkallande från figuranten måste många kommandoord avgivas, innan Bella behagade återvända. Att sakstövningen skulle gå dåligt var ju givet, då Bella under detta moment hade inriktat sin annars så goda näsa på annat än att söka reda på apporten. Hon fann dock ett föremål. Spår-

ningen lyckades efter tredje påsläppet. Vid platsliggande satte sig Bella och flyttade sig några steg.

Till herr Ekroth skulle jag vilja säga, att herr Ekroth kan sin sak som förare och leder sin hund med en kraftig hand, men jag skulle tro att Bella bleve ännu bättre om lite mera vänlighet användes. 2:dra pris, 192 1/3 poäng.

Rapita-Rutch av Fjällsten, ägare och förare Fru Alice Svensson, Stockholm.

Rapita är också en gammal bekant från våra tävlingar, där han visat sig vara ganska jämn och säker. I appellmomenten bör han övas mera såsom i sättande och skällande på kommando ävenså i platsliggande i grupp och fritt hopp över häck. I manarbete var Rapita särdeles bra t. o. m. överfallet ävenså i skottfasthet. I bevakning måste han lära sig att icke bita stillastående figurant och i ställande av flyende figurant att icke springa från densamme, varför återkallningssignal icke behövde göras. I sakstövning klubbade han väl mycket, så att han icke stövade över hela det givna området. Han fann likväl båda föremålen, det andra dock icke inom den begränsade tiden. Vid spårningen, som misslyckades, följde Rapita spåret dåligt.

Rapita bör ägna sig litet mera åt appellövningar, 3:dje pris, 180 poäng.

N y b ö r j a r k l a s s :

Vargamors Pojke, ägare och förare herr Andersson, Stor-torp.

Pojken är en stor och kraftig schäfer, som var genomgående god. Han verkade dock på tävlingen något slö.

I appellmomenten var han väl långsam samt tuggade något på apporten. Klätterhopp över plank var utmärkt bra. I manarbetet skötte han sig korrekt i uppsökande av figuranten och i skottfasthet. Eljest var han väl ivrig och släppte för sent den stillastående figuranten. I ståndskalet fick han sin enda nolla, då han bet figuranten. I sakstövning fann Pojken båda föremålen. Han gjorde stora slag, men farten borde varit bättre. Mycken dyrbar tid gick förlorad genom att föraren tillät hunden söka utom området. Spårningen gick utmärkt; lugnt och med nosen i spåret, men slarv vid avlämningen. Öva mera transport *utan* överfall. 1:sta pris, 200 1/3 poäng.

Fjällvargens Kickan, ägare och förare herr K. E. Sjögren, Stockholm.

Kickan är trots sin ungdom, 17 månader, en god appellhund, som lovar gott för framtiden.

Appellmomenten utfördes genomgående bra, med undantag av platsliggande i grupp, där hon fick noll. Hon var ojämnare i manarbete, där hon skötte sig utmärkt i transport av figurant och överfall samt i skottfasthet, men sämre i de övriga momenten. Vid uppsökande av figuranten var stövningen dålig. Hon skällde endast två gånger vid ståndskalet och sprang därpå till föraren. Om ställande av flyende figurant ävensom bevakning av denne hade hon intet begrepp. I sakstövning fann hon båda föremålen, men klubbade för mycket, hade för dålig fart och för långsam avlämning. Spårningen misslyckades. Hon måste läras att spåra med nosen mot marken. 2:dra pris, 158 poäng.

Ronda, ägare och förare herr Sören Lagerwall, Norrköping.

Ronda kom till tävlingsplatsen direkt efter en bilfärd från Norrköping (ca 15 mil), vilket är mindre lämpligt. Hon verkade också långsam i sitt arbete och visade ingen kraft och påpasslighet i manarbetet. Eljest var hon en jämn och god hund med endast en nolla, nämligen i platsliggande i grupp. Appellmomenten utförde hon rätt så bra med undan-

tag av skällande på kommando och klättheropp över plank. I sakstövning vore fart önskvärd. Ronda fann dock ett föremål, men var därefter mycket ovillig. Spårningsarbetet var utmärkt, men föraren sänkte betyget genom upprepade kommandoord. 3:dje pris, 155 1/3 poäng.

Jumbo av Barrsäter, ägare fröken Britta Torén, förare herr Erik Sjögren, Stockholm.

Jumbo är en rätt så god hund i appellmomenten ävenså i spårning och sökstövning. I manarbetet verkade han vek ja nästan rädd. Sättande och skällande på kommando gillade han inte alls. Särskilt bra var fritt hopp över häck. Uppsökande och transport av figurant, likaså överfallet utfördes ganska korrekt. Han misslyckades helt i ståndskalet och bevakningen av figuranten. I de övriga momenten av manarbetet var han ganska svag. I skottfasthet bet han en gång mycket lätt figuranten i ryggen. 140 1/3 poäng.

Zack, ägare och förare herr Söderqvist, Södertälje.

Zack är en livlig och trevlig hund, som ännu icke är färdig. Han visade sig ha' en god näsa. I manarbetet brast han mest, men lägges träningen rätt i dessa moment, skulle jag tro att denna hund kommer att nå goda resultat.

I appellmomenten skötte han sig bra i läggande, skällande på kommando, apportering och särdeles bra i fritt hopp över häck och klättheropp över plank. Han erhöll noll i platsliggning. I manarbetet skötte han sig korrekt i skottfasthet. I de övriga momenten var han mycket svag, sämst i ståndskalet och transport av figurant, där han erhöll noll. Största felet i manarbetet var att han konsekvänt bet i otid. Sakstövningen utfördes i stora slag, varvid han visade sig ha' god näsa. Han fann dock endast ett föremål. Om spårning hade han intet begrepp.

Vid träning av Zack bör tillses att han utför momenten utan att slarva, vilket han genom sitt livliga temperament har lätt för att göra, samt att öva transport utan överfall, så att han lägger bort att bita ideligen. Även vid inlärandet av spårning skulle jag vilja rekommendera mycket spårning i lina. 115 2/3 poäng.

Lezzi, ägare och förare herr Ted Lewis, Stockholm.

En bra tik, väl genomarbetad. I appellmomenten var hon utmärkt med undantag av skällande på kommando. I manarbetet misslyckades hon i ställande av flyende figurant, bevakning och skottfasthet, i de övriga fick hon höga betyg.

I sakstövning önskade jag bättre fart. Spårningen skötte hon bra med korrekt avlämning. Påsättandet på spåret var slarvigt. 181 2/3 poäng. Icke godkänd.

Warga, ägare och förare fröken Sophie Wolter, Stockholm.

Warga är en god brukshund med livligt temperament och god appell, vilkens moment utfördes utmärkt. Särskilt vill jag framhålla hennes skällande på kommando, där hon visade verklig glädje vid ett ihållande skall. Warga har en ovana att tugga på apporten, vilket är ett stort fel. Vid uppsökande av figurant klibbade hon för mycket. Ståndskalet var svagt. Transport av figurant var däremot korrekt ävenså skottfasthet. Hennes prestationer i ställande av flyende figurant och bevakning av densamma voro mycket klena.

Vid sakstövningen fann hon ett föremål och nosade på detsamma, men apportionerade icke, trots energiska kommandoord från Matte. Beträffande utförandet av provet i spårning hade fröken Wolter före tävlingen tråkigt nog erhållit felaktiga upplysningar, nämligen att detsamma skulle utföras i lina, och hade därför tränat Warga härför. Enligt gällande provningsordning skall detta prov utföras som frispår utan lina. Vid försök med hunden i lina utom tävlingen visade det sig dock att Warga inte hade något intresse av spårning. Hon gick icke ens ut. 188 poäng. Icke godkänd.

Vargamors Sonny, ägare och förare herr Gunnar Gustafsson, Stockholm.

Sonny är till sitt temperament pigg och livlig och kommer säkerligen att bli mycket bättre på tävlingsbanan. I appellmomenten skötte sig Sonny utmärkt. Skällande på kommando var dock klen ävenså apportioneringen och klättheroppet tack vare ovanan att tugga på apporten. Häckhoppet var ett av dagens vackraste. I manarbetet var uppsökandet av figuranten och ståndskalet korrekt. I de övriga momenten var Sonny sämre genom sitt ideliga navsande. I bevakning och skottfasthet blev resultatet noll.

Sakstövningen började bra med god fart, varvid Sonny visade sig hava en god näsa. Men sedan ett föremål funnits, tappade hunden lusten och klibbade. Spårningen misslyckades. Spåret följdes icke. 136 1/3 poäng. Icke godkänd.

Rinty, ägare och förare fröken Greta Rosell, Enköping.

Rinty är ännu icke utbildad, vilket visade sig i bristande lydnad och uppmärksamhet särskilt i manarbetet. Vid linförrighet var hunden långsam samt hade det stora felet att jämt nosa i marken. Ovanan att tugga på apporten bör bortarbetas. Platsliggning i grupp misslyckades. Manarbetet var synnerligen klen. Återkallande från figuranten, bevakning och skottfasthet blevo nollor. I övriga moment navsade Rinty ideligen och bet stillastående figurant. Sakstövningen utfördes med dålig fart och ringa intresse. Gick icke ut vid spårningen.

Ova flitigt appell som är a och o vid all utbildning av hundar. 86 poäng. Icke godkänd.

Det intryck jag fick av hundarna vid denna tävling var, att en stor del brusto i appellen, vilket har till följd att helhetsintrycket av hundarnas prestationer blev försämrat. I synnerhet blev härigenom poängen låg i manarbetet, där förutsättningarna för ett gott resultat framför allt är att hunden har en god appell. För att bortarbete navsandet vid transport av figurant samt bitande av stillastående figurant bör transport utan överfall flitigt övas, så att hunden vänjes vid att icke bita, så fort han ser figuranten. Ett fel, som jag såg mången förare göra sig skyldig till, var att de uppmanade hundarna att söka vid sakstövning. Uppreparandet av kommandoordet »sök apport» sänker givetvis betyget. Däremot skall föraren dirigera hunden genom tecken och kommandoord, så att hela det angivna området verkligen blir avstövat.

Slutligen vill jag tillägga en sak. Om Eder hund inte gör ett moment riktigt eller kanske misslyckas i detsamma, så skjut icke genast skulden på hunden, utan tänk efter om inte felet kanske bör sökas hos Eder själv.

Stockholm den 6 juni 1933.

Birger Dahlin

Till salu

Högädla schäfervalpar fallna e. imp. Lord vom Wittenberge, 415 F. F., u. Vargamors Rozzi, 426 F. F. Båda föräldrarna första pris-tagare. Hänvändelse till

Fru Anna Wallin, tel. Märsta 4

Edith Welinders ateljé

för bokbinderi, läderarbeten, teckning, lampskärmar i förnämligaste utförande till moderata priser.

Södermalmstorg 6, III, tel. 41 30 68

PRISDOMARBERÄTTELSE

över skyddshundstävlingen å Gubbängens marker, Enskede

Champ. Morgan, 592 F. F.
Äg. Herr D. Hjertqvist, Norrköping.

Söndagen den 7 maj 1933 avhöll Svenska Schäferhundklubben sin andra skyddshundstävling för året. Den första i Södertälje hade samlat ett 15-tal deltagare. Samma var förhållandet denna gång, sju i segrar-, tre i öppen- och fem i nybörjarklass. Som fullmäktige hade klubben nöjet se den på dressyrområdet skicklige *Eric Sandstedt*, vilken fullgjorde sitt uppdrag på ett sådant sätt, att alla konflikter eliminerades. Vad en person duger till konstateras vid sådana tillfällen, då olika meningar kunna vara rådande om vissa detaljer. Fullmäktige har numera en mycket viktig post att fylla. »Tävlingsledaren» hade en krävande dag — en dag som denna, då himlens portar stodo på vid gavel. Målar-mästare Calle Nygren från Södertälje fullgjorde sitt uppdrag, som det anstår en riktig karl. Såsom domare fungerade, förutom undertecknad, dir. Sven Rosengren och ekonomichef S. A. Johansson.

På slaget åtta släpptes första hund på spåret, ehuru det några dagar tidigare såg ut som om vi icke skulle kunna avhålla en skyddshundstävling, emedan en person, som tydligen är ägare av ett fortskaffningsmedel och nycklar till klubbens sportstuga, behagat tillägna sig klubbens figurantkostym. Att det icke var en verkligt god schäfervän, som gjort sig skyldig till ett så lumpet handlingssätt ta'r jag för givet, och hoppas jag att personen efter en grundlig eftertanke återlämnar kostymen.

Enligt gammal sed var lottdragningen verkställd dagen före tävlingen. Program över tävlingen (något, som endast praktiseras inom Svenska Schäferhundklubben) kunde därför utdelas bland åskådare och de tävlande.

I segrarklass startade som första hund Morgan, förare hr D. Hjertqvist, Norrköping. Spåret avverkades på ett övertygande sätt. Bra påsläpp. Spåret gick över plöjd mark, som forcerades av Morgan på ett tilltalande sätt, men han återkom utan apport. I andra påsläppet utarbetade Morgan åter spåret effektivt till några meter framför föremålet, där han hade en del svårigheter, troligen beroende på att spåret slutade i sten och moras. Fann föremålet och återkom samt

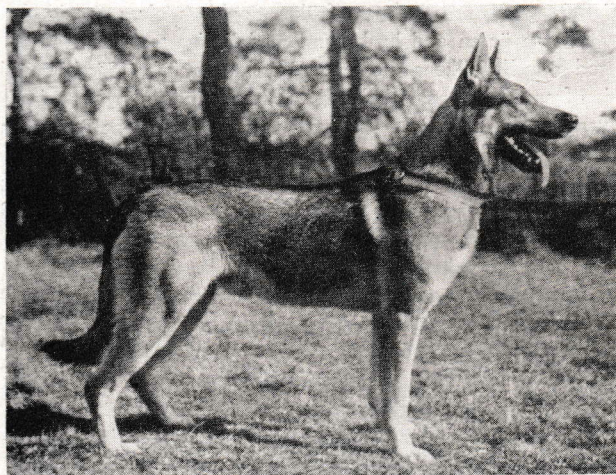
avlämnade korrekt. Systematisk sakstövning, vackert arbete. Appellen genomgående god, men dock fattas den rätta schvungen i det hela. Hunden är för långsam vid vändningar och sättande etc. Stötte vid häckloppet. Manarbetet gott, bet stillastående vid bevakning. Segrade med 269 1/3 poäng.

Champion Greif med hr Erik Sjögren som förare bröt tävlingen sedan han missat både spår och sakstövning. Det är första gången jag sett Greif missa så kapitalt, vilket säkerligen hade varit alldeles onödigt och troligtvis ej inträffat om föraren själv fört hunden.

Tredje huna Rapitarutch av Fjärrsten, förare fru Alice Svensson, följde Greifs exempel i vad som gällde spår- och sakstövning. I appellen var sättande och läggande samt hopp över häck utmärkt. Skällande på kommando var hans svaga sida. Manarbetet rätt gott, men hunden är för ivrig — tänk på appellen. 194 poäng, ej godkänd.

Dufeke — Mäster, förare polisman Mårtensson, Norrköping, klarade icke hem någon apport vid spårningen, men arbetet på spåret var övertygande, trots att Mäster gick väl fort. Vinklarna togos perfekt. Sorgligt nog blev det en nolla, ingen apport, vände några meter från målet i samtliga påsläpp. Sakstövningen rätt bra, men för hastig takt. Appellmomenten goda med undantag av att han vid sättande förflyttade sig, vilket sänkte betyget. Manarbetet avverkades med nästan för mycket intresse för figuranten, medan han vid stövningen liksom de flesta hundar icke fästa sig det ringaste vid personer, som kommo att stå i hans väg. Stötte vid ståndskallet, flera kommandon vid återkallandet. De övriga momenten mycket goda. Blev andra hund i segrarklass med 256 poäng.

Champion Harras av Barrsäter, samma förare som till Greif, utarbetade spåret efter första påsläppet, men slarvade högst betänkligt vid första vinkeln, voltade där på ett sätt, som kunde tjusat den mest kräsna ryttare. I sakstövningen uppfanns endast ett föremål, men gott arbete. Appellen genomgående god, med undantag av häckhoppet, där han stötte rätt vesäntligt. Manarbetet med något undantag mycket gott. I bevakningen släppte Harras sent samt bet i stillastående. Tredje pris i segrarklass med 251 1/3 poäng.

Dufeke-Mäster, 407 D. D.
Äg. Polisman E. Mårtensson, Norrköping

Guard, förare hr Eklund klarade varken spår eller sakstövningen och blev följaktligen icke godkänd. Appellen var tämligen god, men en nolla i platsliggande samt en låg siffra denna gång i linföring. Manarbetet ojämt, noll i ståndskall, stötte och bet ideligen, ställandet tvexamt, återkallande nödvändiggjorde flera hitrop, bet stillastående i bevakning, utmärkt skottfasthet. 168 poäng.

Bella, förare byggm. N. Ekroth, slarvade vid spårningen, två påsläpp, tuggade på apporten och avlämnade ej korrekt. I sakstövningen togs endast ett föremål. Appellen genomgående god med undantag av skall på kommando. Vid platsliggandet gavs skall och dessutom kröp ett 30-tal meter och gick tiken framåt *några meter*. Häckhoppet svagt, stötte om kull häcken. Manarbetet bra, men ej övertygande, lämnade figuranten. Skottfastheten var ej tillräckligt effektiv. Bella blev fyra i segrarklass med 214 2/3 poäng.

I öppna klassen startade tre hundar och som nr 1 Vargamors pojke, förare hr E. F. Andersson. Vid spårningen stövade Pojk efter första påsläppet, i det andra gick det bättre, utarbetade spåret och återkom tuggande på apporten. I sakstövningen togs endast ett föremål med gott stöv. Appellen måste bli bättre, den var dock icke dålig. Manarbetet är denna hunds starka sida, dock senfärdig i återkallning. Pojk blev etta i sin klass med 220 1/3 poäng.

Fjällvargens Kickan, förare hr Edv. Sjögren, hade ingen lycklig dag, många nollor, dock utmärkt i plankhopp och skottfasthet. 126 1/3 poäng.

Boy, förare Mälarmäst. Axner, noll i spår, i sakstövning stora A, appellen medelgod. Boy verkar vara en spjuver. Manarbetet gott, men han har mycket svårt att släppa, återkallningen svag, vid bevakning gick såväl figurant som hund i gott kamratskap från platsen. Boy blev tvåa i öppna klassen med 209 2/3 poäng.

I nybörjarklass startade som första hund Fjällvargens Ragg, förare polisman E. Nilsson. Ragg blev godkänd, visade goda anlag, men är ej färdigdresserad. I sakstövningen visade han ett oerhört intresse, då tuvorna kommo i vägen för Raggs nos vändes dessa helt resolut. En lovande ungdom, som säkert kommer att låta tala om sig. 123 poäng.

Som andra hund startade Varga, förare fröken Sophie Wolter. Denna gång blev Varga godkänd. Spåret missades, men sakstövningen klarades med ett utmärkt stövararbete. Appellen som vanligt mycket god med undantag av platsliggning i grupp, där Varga kröp framåt. Häckhoppet blev dagens bästa och vackraste prestation. Manarbetet ej så bra som på träningstävlingarna. Uppsökning rätt bra, men skällde

sen, som denna gång var förlagd till Kungl. Sve. Artilleriregementes ridhus vid Valhallavägen.

Kursen hade från början samlat ett 20-tal deltagare, ett ganska ringa antal i jämförelse med de båda tidigare kurserna, som tillhoppa räknade icke mindre än 60 deltagare. Anledningen till det ringa deltagareantalet torde vara att söka dels i den vid kursens början grasserande s. k. hundinfluenza dels i den tryckta ekonomiska situationen.

Sedan utbildningen pågått 2 månader nödgades vi på grund av vissa skäl byta dressyrlokal. Tack vare stort tillmötesgående av chefen för Östra arméfördelningen, kapten Rydbeck och Herr Blom, erhöles en ny lokal, nämligen ridhuset vid f. d. po-

ej förrän efter kommando av föraren, transporten bra, ställande och slagfasthet utmärkt, återkallning fordrade tvenne kommandon, bevakningen svag. Varga erövrade andra pris i nybörjarklass med 165 2/3 poäng.

Vargamors Sonny, förare hr G. Gustavsson, lyckades ej heller denna gång att bli godkänd. Men med det oerhört stora intresse den präktige föraren besitter, kommer han likväl så småningom in på den rätta vägen till framgång. Spåret missades och blott ett föremål togs vid sakstövningen, som ej heller genomfördes systematiskt, appellen endast bra i en del moment, häckhoppet med mycken luft emellan I manarbetet bet Sonny ej vid skott, ett gott uppsökande och dito ståndskall på grund av, lät oss säga, litet feighet för figuranten, som hon ej vågade angripa vid ställandet. Som allmänt omdöme ej färdigtränad. 110 poäng, ej godkänd.

Rinty, från den stora pepparotstaden, förare hr Claes Andersson, ägare den intresserade fröken Greta Rosell, som inte har samma träningsmöjligheter som våra Stockholmsdamer, blev ej denna gång godkänd, därför att Rinty ej bet vid skott. Spåret gick utmärkt, men föraren kommenderade, då hunden befann sig ett gott stycke på väg, vid sakstövningen togs endast ett föremål, appellen ej så bra och dåligt platsliggande. Manarbetet ej som det skall vara, skällde bl. a. vid transporten. 143 poäng, ej godkänd.

Den segrande nybörjarhunden Lezzi, ägare kapellmästare Ted Lewis, hade en mycket god dag. Trots att tiken löpte, gjorde hon ett mycket gott intryck med utmärkt spårarbete och dito sakstövning, appellen förtjusande med undantag av skall på kommando, manarbete visade många ljuspunkter, men slagfastheten var dålig. Tiken är vad karaktären beträffar som en schäferhund skall vara. 222 1/3 poäng.

Som ett allmänt omdöme kan man med fog säga, att tävlingen alltigenom var synnerligen lyckad trots duschen från ovan. Hundmaterialet var mycket gott, men att vädret gjorde sitt till syntes tydligen i appellmomenten och särskilt i sätandet såg det ut som om hundarna voro rädda om byxbaken, vilket helt naturligt ej var att förundra sig över.

Dagens »Sol» var fru E. Söderqvist, som stod för »Gubbängens» husmanskost med assistens av fru Pourtzian. Klubbens materialförvaltare hr G. Söderqvist, som alltid har ett evigt slit med tävlingsmaterialet, har säkerligen en varm vädjan till klubbens medlemmar att vara honom behjälplig i att tillse, att den materiel, som begagnas vid sportstugan åter lägges tillbaka på sina respektive platser, så att de ej komma bort.

Till slut ber jag få rikta ett hjärtligt tack till mina meddomare dir. Sven Rosengren och alltid leende Sven Arvid Johansson, som trots svårigheter ställde sig till Svenska Schäferhundklubbens disposition denna våta dag.

Stockholm den 11 maj 1933.

Uno Friberg.

Vignettbilden häfte 1/1933

Kraftenbergs Fajo, 1503 GG., äg. Herr Nils Forsberg, Sthlm, uppf. Köpman I. Krafft, Sthlm. Svart med gula tecken, f. 6 okt. 1931, e. Lord vom Wittenberge, 415 F. F., S. Z. 390992, u. Kraftenbergs Zita, 421 D. D., 1:a pris ukl., 1:a pris ökl. och hederspris S. Sch. K:s utst. Sthlm 32. 1:a pris ökl. S. K. K:s utst. Sthlm 33.

Vignettbilden

Champion Segerbos Graff, 346 B. B., e. Abbo (Heins) vom Marienehe, 381 X., S. Z. 120728, u. Säkerhems Daisy, 544 Y. Uppfödare och ägare Herr Henry Elblin, Stockholm, 1:a pris brukshundsklass, 1:a pris segrarklass, cert., championat och hederspris S. K. K:s utställning Sthlm 1933.

Vargamors Bissbi, 532 F. F., äg. Herr O. Rasmussen. Sthlm.
1:a pris skl. 1:a Nordiska Schäferhundutställningen
i Köpenhamn.

Andra Nordiska Schäferhund- utställningen

Den 9 och 10 instundande september går den Nordiska Schäferhundstställningen av stapeln i Stockholm. Enär denna utställning samtidigt blir den 10:de som klubben anordnar hoppas vi, att så många som möjligt komma att delta med sina hundar. Intresset för utställningen är stort även i grannländerna och går allt efter beräkning torde vi kunna räkna på rekordanslutning. Som prisdomare kommer vice ordföranden i Tyska Schäferhundklubben *San.-rat Dr. Roesebeck*, Hannover, att fungera. Glöm ej att preparera Edra hundar till utställningen, så att de kunna uppvisas i bästa möjliga kondition. Detta går ej att uppnå på en eller ett par dagar, utan fordrar en rationell skötsel månader i förväg. Kom ihåg att även en god hund kan komma till korta om den ej uppvisas i bästa möjliga form.

Utställningen i Leipzig d. 20—21 maj 1933

Den tyska kennelklubben höll i år i Leipzig sin huvudutställningen till vilken flera specialklubbar anslutit sig med sina utställningar och vid vilken utdelandet av »Sieger»- och »Siegerin»-titlar ägde rum. Sålunda hade »Verein für Deutsche Schäferhunde» mött upp med ett så imponerande antal som 271 hundar vilket blev rekord bland samtliga raser. Inalles hade 1510 hundar anmälts. En i sanning imponerande siffra, då man tar i betraktande de hårda ekonomiska förhållanden, varunder Tyskland f. n. lever.

Utställningen, som var utomordentligt väl organiserad och skött, hade inrymts i Mässhallarna n:r 7—8—9. Hundarna hade rymliga boxar med starka nät emellan och så korta koppel, att de omöjligt kunde få huvudena utanför och komma åt varandra.

Förplägnaden var för såväl två- som fyrfotingar synnerligen bra. I mitthallen fanns en stor restaurang och även utanför på gräsplanen serverades det vid småbord under

glada mångfärgade parasoller. Festlig stämning och strålande sol. Ett mycket lustigt inslag var några jätttestora blanka kopparkittlar på små vagnar dragna av åsnor. Ur kitlarnas innandömen hämtades det oavbrutet upp varm korv. Korv i metervis, lika uppskattade av människor som hundar.

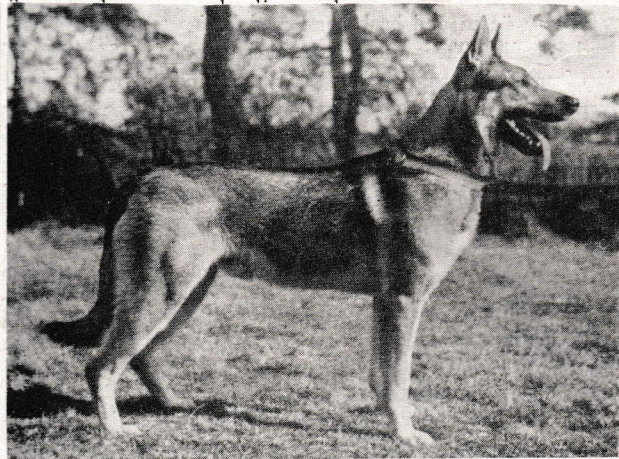
Ändamålet med min resa till utställningen var att titta på Schäferhundarna. De bedömdes samtidigt i fyra ringar. Två för hanhundar och två för tikar i Altersklass, d. v. s. hundar över 2 år. Junghundeklass för hundar i åldern 18—24 månader och slutligen Jugendklass för hundar i åldern 12—18 månader.

Då det är så många hundar och så många i varje ring måste man helt enkelt välja den klass, som man anser sig kunna lära sig mest av och som för året är bäst representerad. Börjar man att springa runt och titta på dem alla, så slutar det med, att man inte kan följa en enda bedömning med något utbyte.

I år voro hanhundarna i Altersklasse tikarna absolut överlägsna. Därför beslöt jag mig för att följa de förstnämnda. Det var en ovanligt jämn och vacker klass, och det bör ha varit ganska svårt för Rittmeister v. Stephanitz att träffa avgörandet om vilka som skulle placeras på de fyra främsta platserna, i all synnerhet på Sieger-platsen. »V»-hundarna fingo också visa, vad de dugde till. Med korta mellanrum fingo de trava från kl. 10 på morgonen till kl. 6 på kvällen, då avgörandet föll.

Sieger-titeln tilldelades *Odin vom Stolzenfels* 406 023, son till *Curt v. Herzog Hedau* 348 365 och sonson till *Klodo v. Boxberg*. Odin hotades svårt av sin sjuåriga fader Curt, som jag för min del tycker blir vackrare för varje gång, jag ser honom. I år var han så pigg som en treåring. Odin är en kraftig, solitt byggd hund med utomordentlig muskulatur, huvudet litet tungt och med, enl. mitt tycke, för ljusa ögon. N:r 3 »V» blev *Orest vom Haus Schütting* 416 942, son till 1932 års Sieger *Hussan*, en praktfull hund, som bör ha en lysande framtid för sig. Säkerligen vinner han en gång siegerkransen. I år var han kanske ännu väl ung, endast 2 1/2 år. Personligen föredrog jag honom framför årets Sieger, även om han för dagen kanske knappast var så livlig som denne. N:r 4 »V» blev återigen en son till *Curt von Herzog Hedau*.

I Junghundeklasse för hanhundar fanns en sällsynt vacker hund *Normann vom Gertrudishof* 430 447 son till *Alex v. Ebersnacken*. Han ansågs så framstående, att han fördes fram att tävla med »V»-hundarna i Altersklasse. Att han icke placerade sig, berodde endast på hans ungdom. Han kunde ju icke ännu mäta sig med äldre hundarna ifråga om »massa». Men underbar var han, i all synnerhet var an-

Dufeke-Mäster, 407 D. D.
Äg. Polisman E. Mårtensson, Norrköping

Från den privata hundbedömningen i Bollnäs

På anmodan av en del schäferägare hade undertecknad nöjet att söndagen den 14 maj få besöka Bollnäs i och för en helt privat värdesättning av därstädes befintliga schäferhundar.

Vidare genomgicks vid samma tillfälle en mindre instruktionskurs angående schäferhundens uppfostran. I denna deltog ett 15-tal personer, som visade synnerligen goda anlag i vad som gäller att handha hundar. Samtliga lovade att fortsätta utbildningen, vilket löfte jag innerligt hoppas, att de samfällt hålla.

Anteckningar från bedömningen:

Som första hund uppvisades Ray, ägare Konditor Helge Engström, Höglunda, Bollnäs. En för hög hanhund, som gjorde ett tämligen gott intryck. Rätt goda rörelser. Godmodig. Vackert huvud, men för ljusa ögon. God benbyggnad. Frambenen bra, likaså bakbenen med goda vinklar — sporrar. Bröstdjupet i knappaste laget.

Kickan Lorie, ägare Bokhållare Viktor Person, Bollnäs, en vacker tik, men tyvärr för hög och gänglig. Goda rörelser. Verkar misstänksam. Bra huvud. Kraftigare benstomme önskvärd. Rätt goda framben och välvinklade bakben, därav de goda rörelserna. Dåligt bröstdjup. Rak rygg.

Lord, ägare Chaufför Jonas Hansson, Bollnäs, visade ett tilltalande helhetsintryck med synnerligen goda rörelser och en utmärkt karaktär. Vackert huvud och kraftig benbyggnad. Rätt goda framben och dito bakben. Ej tillräckligt bröstdjup. Bra rygg och gott hårlag.

Pussa?, ägare Trädgårdsmästare C. F. Hoffsten, Brunnmyra, Bollnäs, vindhundslignande med rätt goda rörelser. Karaktären ej den bästa — fordrar en bestämd med på samma gång vänlig behandling. Lätt benbyggnad och dåligt bröstdjup.

Cora, ägare Chaufför Carl Nyblad, Bollnäs, en lagom stor tik, som gjorde ett ganska gott intryck och visade rätt goda rörelser. God karaktär. Vackert huvud. God benbyggnad.

nad. Frambeten bra, men bakbenen otillräckligt vinklade, därför ej tillräckligt vägvinnan trav. Lagom bröstdjup. En aning svankrygg. Bra hårlag.

Barri, ägare Polisman C. A. Kjellberg, Björkhamre, Bollnäs, har ett schäferhundsvidrigt utseende, för hög och gänglig, men med rätt goda rörelser. Svag karaktär. Goda vinklar bak. Otillräckligt bröstdjup.

Rassie, ägare Polisman F. A. Lindmark, Bollnäs, lagom stor med goda rörelser. Utmärkt karaktär. Vackert huvud. Bra benbyggnad. Goda ben med rätt bra vinklar bak. Gott bröstdjup. Verkar något svankrygg. Bra hårlag.

Jack, ägare Handlande Carl Sevallson, Bollnäs, vindhundslignande med uppdraget njurparti. Stela rörelser. God karaktär. Knappt bröstdjup.

Tanja, ägare Ingenjör John Olsson, Bollnäs, en liten rävlignande tik, vars rörelser voro omöjliga att bestämma — sprattlade —. God karaktär. För rakt ställda mellanfötter. Goda vinklar bak. Gott bröstdjup. Gott hårlag.

Cera, ägare Fjärdingsman Nils Dahlin, Röstebo, Bollnäs, en alldeles för spinkig tik med rätt goda rörelser.

Toppsy, ägare Montör V. Johansson, Bollnäs. Rätt gott helhetsintryck. Ej tillräckligt vägvinnande trav. God karaktär. För spetsigt huvud. Otillräckligt vinklade bakben, därför det korta travet. Bra bröstdjup. Svankrygg. Bra hårlag.

Kay, ägare Folkskollärare Axel Danielsson, Voxsätter, Bollnäs, är en utmärkt vacker hanhund, men tyvärr för hög. Goda vinklar med åtföljande utmärkta rörelser såväl i skritt som trav.

Strong, ägare Landsfiskal F. Isberg, Alfta, är mycket för stor med för högt burens svans. Hunden saknar icke fördelar, blott han varit mindre. Bör under inga förhållande användas till avel!

Boyan, 133 G. G., ägare Fjärdingsman Lars Johansson, Rehn, Bollnäs, en vacker, kraftig, men tyvärr för stor tik. Goda rörelser vägvinnande trav. Utmärkt karaktär. Vackert huvud. Kraftig benbyggnad. Bra ben såväl fram som bak.

Den av stationskrivare Nils Kreuger framvisade vovven var rätt kraftig, men ej tillräckligt tilltalande. En äldre typ!
Sigfr. Sund.

Kursinspektörens berättelse över vårkursen 1933

Svenska Schäferhundklubben har återigen avslutat en dressyrkurs. Den 20 februari började kursen, som denna gång var förlagd till Kungl. Svea Artilleriregementes ridhus vid Valhallavägen.

Kursen hade från början samlat ett 20-tal deltagare, ett ganska ringa antal i jämförelse med de båda tidigare kurserna, som tillhoppa räknade icke mindre än 60 deltagare. Anledningen till det ringa deltagareantalet torde vara att söka dels i den vid kursens början grasserande s. k. hundinflusan dels i den tryckta ekonomiska situationen.

Sedan utbildningen pågått 2 månader nödgades vi på grund av vissa skäl byta dressyrlokal. Tack vare stort tillmötesgående av chefen för Östra arméfördelningen, kapten Rydbeck och Herr Blom, erhöles en ny lokal, nämligen ridhuset vid f. d. po-

sitionsart.-reg:tet Storgatan 41, där kursen avslutades den 22 sistlidne maj med en uppvisning, i vilken deltog icke mindre än 12 personer med sina hundar, vilka visade en rätt god appell. De olika resultaten blevo följande:

- 1:a pris. Tösen, förare Herr Karl Åsberg med 78 poäng, samt S. Sch. K. Minnesbägare.
- 2:a » Ali, förare Herr R. Jansson med 76 ½ poäng, samt S. Sch. K. Minnesbägare.
- 3:e » Lord, förare Herr G. Nilsson med 71 poäng, samt S. Sch. K. Minnesbägare.
- 4:e » Puck, förare Fröken E. Welinder med 66 ½ poäng, samt dr Carlins Hederspris till lugnaste hund.

- 5:e pris. Topsy, förare Fröken G. Möller med 64 poäng, samt S. Sch. K. Klubbmärke.
 5:e » Marza, förare Fru Elsa Flyg med 64 poäng, samt S. Sch. K. Klubbmärke.
 6:e » Dixie, förare Herr Björkman med 59 poäng.
 7:e » Roy, förare Herr B. Gustavsson med med 56 poäng.
 8:e » Kazan, förare Fröken E. Larsson med 50 ½ poäng.
 9:e » Hektor, förare Fru E. Andersson med 42 poäng.
 10:e » Roya, förare Herr E. Karlsson med 40 poäng.

För att nämna några ord om hundmaterialet kan med glädje framhållas, att detta var betydligt bättre än under föregående år. Det är med en viss tillfredsställelse man konstaterar, hurusom i Sverige en ny, bättre och lugnare schäferhund kommit till användning, ty under de lektioner jag haft nöjet öfvervara, förekom icke det vanliga väsnandet och skällandet, vilket alltid har varit en styggelse. En schäferhund skall vara lugn och godmodig, dock utan att därför behöva vara trög. Den skall vara pigg då det behövs och lugn då detta är nödvändigt — det är vårt ideal. Det gäller således för våra hunduppfödare att gå in för en rationell avel av trevliga schäferhundar och det med all kraft, ty ännu ha vi en del uppfödare, som allt fortfarande envisas med att uppföda schäferhundsvidriga exemplar, som alltid uppträda med svansen mellan benen. Dessa djur borde helt försvinna. De ha det säkert inte för roligt att alltid känna sig osäkra och ängsliga för allt, som rör sig omkring dem. Härtill kommer att dylika djur äro en ständig fara för sin omgivning, ty i rädslan gripa de oftast till tänderna, och så ha vi återigen en sten till på vår börda av ansvar, som alltid påvilar oss. Hellre inte en enda hund, som kan visa aggressivitet, än en enda racka, som i tid och otid ställer till förgärlighet och stör den allmänna säkerheten. Vi ha förnärvarande kommit in på en rätt så god väg och böra följaktligen fortsätta därmed.

Ledaren för kursen Herr Axel Brandt har, i likhet med föregående år, skött sina älliganden på ett i allo förtjänstfullt sätt.

U. Friberg.

Bastarder

Översättning av en artikel i S. V. Zeitung.

Ryttmästare V. Stephanitz beskriver ett intressant fall av korsning mellan en vanlig rödräv och en spetstik. Experimentet utfördes i Münchens

Zoologiska trädgård och författaren betonar, att vetenskapen hittills förnekat möjligheten av en sådan korsning, då de båda djurens artskillnad skulle vara för stor. Författaren skriver följande.

Vår rävhund har en rödaktig färg, dock ej så röd, som rävar brukar vara. Han har samma smidiga och eleganta benstomme, som sin fader, och därigenom även dennes rävlignande gång. Hår- lagets längd däremot har han ärvt efter sin hundmor. Hans hår är även längre och tjockare än hos rävarne. Detta gör, att djuret verkar som ett husdjur. Till sitt väsen har det emellertid ej fått så mycket i arv efter modern. Han uppför sig egentligen fullständigt som en räv och har samma oro i kroppen, som man alltid lägger märke till hos rävar. Man får ej gärna klappa honom och är vad man brukar säga »handskygg». Det vore mycket intressant, att få höra honom skälla, men han har hittills, varken tjutit eller skällt. Fadern kan ju tjuta rätt så bra, men han gör det tämligen sällan i fångenskap.

För vetenskapen är denna möjlighet att frambringa bastarder ju mycket intressant. Det är även möjligt, att i den gråa forntiden människans första tämjade hund den s. k. »Phalbauspetsen», från vilken troligen våra spetsar, schnauzer och andra liknande små mellanformer härstamma, hade ett liknande utseende som denna korsning.

Mycket intressant är emellertid, då man studerat denna korsning, att se huru de olika särdragen i de bägge föräldrarnas kroppskonstitution, såsom huvud- och ögonform och tänder, antingen bibehållit eller utjämnat de bägge rasernas särdrag. Att befruktningens möjlighet mellan två så olika arter är mycket ringa, framgår därav, att det i detta fall blott blev en valp och att man vid flerfaldiga tidigare försök ej alls fått någon bastardvalp.

Har hunden ett sjätte sinne — lokalsinne?

Översättning av en artikel i S. V. Zeitung.

I den tyska tidningen förekommer i år en mycket intressant diskussion över våra schäferhundars förmåga, att kunna hitta hem även på mycket långa avstånd. En person relaterar följande fall:

För några år sedan gav jag bort en valptik efter min schäfer Hella. Valpen var vid detta tillfälle ungefärligen 10 veckor gammal. Under två års tid såg jag ej till valpen. En natt märkte jag, att Hella, som låg bunden nedanför mitt sängkammarfönster ute i det fria, blev orolig och bör-

jade att slita i kedjan. Nästa morgon låg tillsammans med henne i hundkojan en svart tik, som jag ej alls kände till och alltså ej visste, varifrån hon kommit. Samma dag träffade jag av en tillfällighet den person, till vilken jag skänkt en valp och frågade honom då, om hans tik sprungit bort, något som han jakande besvarade. Det var en fullständig gåta för oss bägge, hur denna tik hade kunnat, efter två år finna vägen tillbaka, som den färdats vid 10 veckors ålder. Man kan också fråga sig varför den dröjt två år, för att återkomma.

Min egen tik Hella gav jag tyvärr bort till en god vän, som bor ungefär 10 minuters väg från mig. Varannan vecka, nästan regelbundet, kommer hon och besöker mig och är det då alldeles omöjligt, att jaga henne tillbaka, utan hennes nuvarande ägare avhämtar henne då kopplad.

Unghundsbedömning i Stockholm

För att giva ägare av unghund en allmän orientering rörande hundarnes exteriör och karaktär hade klubben söndagen den 23 april annonserat en unghundsbedömning i Stockholm. När det gäller hundar i uppväxtåldern kan givetvis den värdesättning, som äger denna vid en bedömning av ifrågavarande slag, icke likställas med bedömningen vid en vanlig hundutställning. Avsikten med unghundsbedömningen är fastmer att upplysa resp. ägare om de förtjänster eller fel som hunden vid tillfället är behäftad med. Därigenom vinnes en mängd fördelar bl. a. att sådana djur, som äro alltför otypiska icke komma fram på en utställning, vilket givetvis är en fördel icke minst i ekonomiskt avseende. Man bör likväl icke förglömma, att en unghund t. ex. på 5 à 6 månader i väsentlig grad kan förändras under det närmast kommande halvåret eller så att en hel del exteriöra bristfälligheter helt eller delvis kunna försvinna. Såsom värderingsnämnd fungerade Hrr Scholander och Sund.

De använda värderingsbeteckningarna voro: mycket god, god, dålig.

Följande hundar uppvisades:

N:r 1 Lordy Exelcior, e. Lord vom Wittenberge, u. Varga: ägare D:r Anders Weltzin, Sthlm, gjorde ett mycket tilltalande helhetsintryck. Lagom stor. Utmärkta rörelser såväl i skritt som trav. Utmärkt karaktär, lugn, men på samma gång pigg och vaken. Vackert huvud, men med en aning överbett. Kraftig benbyggnad. Goda vinklar såväl fram som bak. Lagom bröstdjup. Vacker rygglinje. Utmärkt hårlag. Betyg: Mycket god!

N:r 2 Hektor Exelcior, e. Lord vom Wittenberge, u. Varga: ägare fru Lisa Andersson, Roslags-Näsby, en kraf-

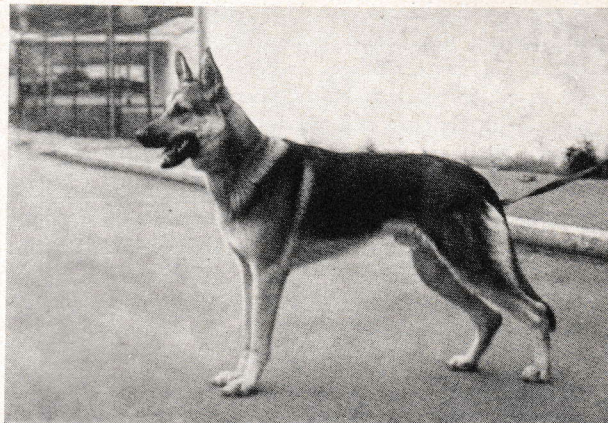

Foto: Friberg

Puck, e. Lord vom Wittenberge, u. Lyckåsens Lizzie, ägare Fröken E. Velinder, Sockholm

tig hanhundstyp med utmärkta rörelser fram, något bundna bak. Godmodig och orädd. Vackert huvud, med en aning överbett. Kraftig benbyggnad. Bra framben, bakbenen bra med goda vinklar. Tillräckligt bröstdjup. Stark rygg. Utmärkt hårlag. Betyg: Mycket god!

N:r 3 Nero Exelcior, e. Lord vom Wittenberge, u. Varga: ägare Herr Harry Björklund, Sthlm, var lagom stor och gjorde ett tämligen gott helhetsintryck, möjligen något kort. Rörelserna fram bättre än bak, som voro något trippande. Utmärkt karaktär. Vackert huvud. Bra benbyggnad, utom bakbenen, som borde vara kraftigare. Bra framben med goda vinklar. Bakbenen ej tillräckligt vinklade. Tillräckligt bröstdjup. Något kort, rak rygg. Utmärkt hårlag. Betyg: God!

N:r 4 Pysen, 8 månader, ägare Herr Harry Granat, Sthlm, för stor, högbent, kvadratiskt med bundna rörelser. Godmodig. Vackert huvud. För lätt benbyggnad. Bröstdjupet i knappaste laget. God rygg. Bra hårlag. Betyg: Godkänd med tvekan!

N:r 5 Roya, e. Pan (e. Tello av Orleans, u. Teddy), u. Leifa (e. Leipt av Bali, u. Dixie av Gläntan), 11 månader, ägare Herr Edvin Karlsson, Sthlm, visade sig rätt tilltalande och lagom stor. Goda rörelser fram, något bundna bak. Något skygg. Bra huvud. Goda framben och rätt bra vinklade bakben. Utmärkt bröstdjup. Vacker rygglinje. Vackert hårlag. Betyg: God!

N:r 6 Ali, e. Baiko u. Lady, 12 månader, ägare Herr Ragnar Jansson, Sthlm, lagom stor. Bundna rörelser, särskilt bak. Skarp. Oädelt huvud med för spetsig nos och väl mycket utstående kinder. Rätt god benbyggnad. Otillräckligt vinklade bakben. Gott bröstdjup. Svankrygg, verkade något överbett. Hårlaget ej tillfredsställande, krullhår invid svansroten. Betyg: God.

N:r 7 Puck, e. Lord vom Wittenberge, u. Lyckåsens Lizzie, 1 år, ägare Fröken Velinder, Sthlm, en utmärkt tilltalande brukhundstyp med förträffliga rörelser såväl i skritt som trav. Utmärkt karaktär, godmodig och pigg. Vackert huvud. Kraftig benbyggnad. Bra framben. Bakbenen väl vinklade, men en aning kohasig. Bröstdjupet i knappaste laget. Vacker rygglinje. Bra hårlag. Betyg: Mycket god!

N:r 8 Mädi Exelcior, e. Lord vom Wittenberge, u. Varga, 7 månader, ägare H. Sundén. Lagom stor. Goda rörelser, särskilt i trav. Något svag karaktär, men ej nervös. Vackert huvud, men något överbett. God benbyggnad. Goda vinklar såväl fram som bak. Tillräckligt bröstdjup. God rygg, men verkade tillfälligtvis något svankryggig. Bra hårlag. Betyg: God!

N:r 9 Roy Exelcior, e. Lord vom Wittenberge, u. Varga, ägare musiker Carl Ståhl, Sthlm, en tilltalande och ädel hanhund. Utmärkta rörelser, särskilt vägvinnande trav. Utmärkt karaktär. Vackert huvud. Korrekt bett. Kraftig benbyggnad. Bra framben och välvinklade bakben. Tillräckligt bröstdjup. Rak rygg. Bra hårlag. Betyg: Mycket god!

N:r 10 Kraftenbergs Treu, e. Lord vom Wittenberge, u. Kraftenbergs Zita, ägare Tjänsteman Sten Cristiernin, Sthlm, tilltalande och lagom stor. Utmärkta rörelser. God karaktär. Vackert huvud. Kraftig benbyggnad. Välvinklade ben såväl fram som bak. Tillräckligt bröstdjup. Rak rygg och utmärkt hårlag. Betyg: Mycket god!

N:r 11 Kraftenbergs Sappo, e. Lord vom Wittenberge, u. Kraftenbergs Zita, 5 månader, ägare Fru Signe Johansson Sthlm, en lovande valp med goda rörelser. Lugn. Kraftig benbyggnad. Bra framben. Välvinklade bakben. Bra bröst och dito rygg. Betyg: Mycket god!

N:r 12 Lord, e. Pahn (e. Turpan av Orleans, u. Vargo),

u. Waimo (Champion Rudi vom Osterweddingen), 11 månader, ägare Herr Gustav Nilsson, Sthlm, för hög, gänglig och kvadratisk. Bundna rörelser, särskilt bak. God karaktär. Vackert huvud. Benbyggnaden för lätt. Raka bakben. Bröst, rygg och hårlag goda. Betyg: Dålig.

N:r 13 Vaj Exelcior, e. Lord vom Wittenberge, u. Varga, 7 månader, ägare ingenjör A. Bergström, Sthlm, mycket tilltalande och lagom stor. Utmärkt vägvinnande steg såväl i skritt som trav. Lugn och godmodig. Vackert huvud, men med sjukligt förändrade tänder. Utmärkt benbyggnad. Välvinklade fram- och bakben. Lagom bröstdjup. Rak rygg. Prima hårlag. Betyg: Mycket god.

N:r 14 Guy av Edviksbro, e. Lord vom Wittenberge, u. Lady, 815 EE, 11 månader, ägare Herr Rolf Blomkvist, Stocksund. Vacker lovande unghund med goda rörelser, särskilt fram. God karaktär. Vackert huvud. God benbyggnad. Goda framben, men ej tillräckligt vinklade bakben. Gott bröstdjup. Rak rygg. Gott hårlag. Betyg: Mycket god (med tvekan)!

FRÅN MEDLEMMARNA

Herr Redaktör.

Av det faktum att Svenska Schäferhundklubben gjorde ämnet: »Bättre hunduppfödare, bättre hundägare, bättre hundar» till föremål för en diskussionsafton, vidare av det inledningsanförande, som fru Lisa Philipson höll vid detta tillfälle samt »Ett maningsord till våra uppfödare» i Nr I av »Våra Schäferhundar» har jag fått den uppfattningen, att Svenska Schäferhundklubben nu på allvar tycks vilja gå in för den för rasens bestånd och förädling så ytterst nödvändiga upplysningen bland Schäferhunduppfödare för att väcka och fördjupa deras ansvarskänsla.

Inneliggande annons — på förfrågan fick jag veta att valparna voro av Skinnskattebergstras, modern icke stambokförd, fadern en grannhund, pris Kr. 50: — pr st. -- ger mig anledning att fästa styrelsens uppmärksamhet på sådana personer, som stå utanför klubben och vilka utan någon som helst aning om sitt för rasens fortbestånd och anseende skadliga handlingssätt alstra valpar, — om avel eller uppfödning kan väl i detta sammanhang icke talas. Jag påminner mig även en annons som var införd i fjol om »Sveriges första vita Schäfervalpar». Modern var en vit tik utan stamtavla, fadern hennes då cirka 15 månader gamle likaledes vite son, pris Kr. 200: — pr st. Jag kunde icke låta bli att insända Schäferhundens standart med påpekan, att tyska uppfödare avliva vita valpar såsom varande degenerationsprodukt. Jag har nu sett några av dessa hundar, — skär nos, röda ögon, — rena albinos. Jag är icke säker på att vi icke även i år begåvats med en sådan kull. Även då man har valpar till salu kan man få höra härresande saker. En spekulant talade om att hans Schäfertik också hade fått valpar, men han hade haft en sådan otur med valparna. Som helt små snurrade de runt på golvet och dog en efter en. På Veterinärhögskolan verkställd obduktion gav vid handen att valparna dött i idioti på grund av degeneration. På min fråga efter föräldrarna sade han att tiken ej hade stamtavla, fadern visste han ingenting om. Han hade lämnat tiken till en bekant, som visste en person, vilken ägde en hanhund. En annan parade sin tik fastän hon hade haft nervös valpsjuka. Han fick avliva både tiken och valparna för epileptiska anfall.

För att för framtiden i möjligaste mån eliminera liknande fall vågar jag göra följande förslag:

Styrelsen borde uppdraga åt några personer ev. M. A. K. att dagligen kontrollera försäljningsannonserna angående Schäfervalpar åtminstone i våra 3 största tidningar, vidare att taga reda på annonsörens adress ev. valparnas härstamning. Till de ägare av valpkullar som ej äro anslutna till klubben borde M. A. K. kostnadsfritt översända klubbens tidskrift, helst sådana nummer i vilka avelsfrågor behandlas, samt Schäferhundens standart och under hänvisning till den blygsamma årsavgiften, framhålla fördelen av att vara medlem i klubben samt att deltaga i dess utställningar, träningar, diskussionsaftnar och, vilket är huvudsaken, bliva delaktig i den oss uppfödare tillämnade upplysningen. Dessa påstötningar böra ev. upprepas och det är en ytterst delikat fråga att få en person med mindervärdiga valpar efter mindervärdiga hundar att intressera sig för vår sak. Folk kan ej heller hindras att förfara med sina hundar efter eget tycke. Men i och med att man önskar valpar och parar sin tik, visat man ett visst intresse för uppfödning. Då gäller det att leda detta intresse in på rätta banor, om resultatet också i första taget bara blir att nästa gång en bättre hanhund utväljes. Mången skall dock, om han älskar sin hund, med iver försöka att tillgodogöra sig allt vad tidskriften innehåller och ev. teoretiska kurser komma att lära oss. Han skall begrunda ett och annat och så småningom få upp ögonen för sin hunds fel och förtjänster även i exteriört hänseende samt för dess ev. olämplighet till avel. Nästa gång han behöver en valp skall han då se till att få en med goda föräldrar, som han ev. med glädje och framgång kan föda upp efter.

På så sätt skulle klubben kunna förvärva en hel del medlemmar och deras nu för rasen skadliga inflytande kunde dämpas eller förvandlas till motsatsen.

Högaktningfullt
Sophie Wolter.

Några reflektioner efter en timad och inför en stundande tävling med skyddshundar.

1) Är det lämpligt att prisdomarna under pågående bedömning stå i en klunga och samtala med varandra?

2) Är det lämpligt att till spårning använda gödslad eller avbränd mark med från egenlukt? I så fall borde väl sådan mark användas för alla hundar, ej endast för en, eller undvikas för en enstaka hund?

3) Om till sakstövning användes mark som genomskäres av diken borde väl lika mark användas till både tikar och hanhundar så att alla tävlande fingo tillfälle att under sakstövning förströ sig med rättjakt m. m.?

4) Är det ändamålsenligt att vid sakstövning för nybörjare begagna föremål av metall även om en liten läderplätt eller dylikt är fäst på dessa?

5) Är det lämpligt att under pågående manarbete de icke arbetande hundarna skälla för full hals så att den arbetande hunden under inkällningsmomentet faktiskt icke kan uppfatta förarens kommando?

6) Är det tävlingsledningens plikt att förebygga resp. avhjälpa ovan påtalade missförhållanden och om så ej sker, kan tävlande för ledningen resp. fullmäktig påpeka sådant utan att få till svar: »Skall Ni protestera, var så god, det kostar 10 kronor?»

Jag ber att få hänvisa till artikeln »Sportsmannen» i Sv. Schäferhundklubben tidskrift nr 2, år 1932 sid. 48. Andan bland våra medlemmar som den där påtalas kan icke bli annorlunda så länge de flesta äro tvungna att av ekonomiska skäl avstå från den legala vägen, nämligen officiell

protest till 10 kronor per styck. Eljest finnas endast två utvägar: att tuga ihjäl sig, vilket icke lär vara hälsosamt och att »protestera och åter protestera — bakom ryggen på tävlingsledningen», som sign. B...s säger i nämnda artikel. Båda dessa metoder äro oeffektiva, skapa hat och verka nedrivande och förstörande på kamratlivet. Under sådana förhållanden kan man icke bli förvånad om personer med det mest brinnande intresse och som offra både tid, arbete och pengar för rasens förbättrande kunna tappa lusten och låta udda vara jämt. Sådant gagna icke klubbens syften.

Till sist undrar jag huruvida icke klubben kunde avstänga själva kärnpunkten för tävlingsområdet, alltså där appell- och manarbete äger rum, medelst rep, och liksom på utställningarna taga inträdesavgift, t. ex. 1 kr. av varje intresserad åskådare, även klubbmedlemmar och släktingar till förare. Tid och plats för tävlingen borde annonseras i dagspressen liksom för utställningarna. Härmed skulle vinnas tre fördelar: tävlingarna blevo populära och agiterade för vår ras, klubbkassan skulle stärkas, och sist men icke minst: mera ordning på åskådarläktaren så att icke som nu ca 1 dussin barn under appelluppvisningen alldeles intill och delvis på platsen för densamma kunde roa sig med tallkottskrig m. m., och prisdömare under själva bedömningen ej behöver köra bort barn med cykel? från själva arbetsplatsen.

S. W.

NYINTAGNA MEDLEMMAR

Ahlqvist, Torsten, Herr, Bohus.
 Andersson, Valfrid, Ingenjör, Sundbyberg.
 Axelsson, Gösta, Köpman, Norrköping. (E. Mårtensson.)
 Bergström, G., Herr, Visby.
 Billing, A., Polisman, Stureby.
 Bjurström, Karl, Herr, Göteborg.
 Brinér, Gösta, Herr, Norrköping. (E. Mårtensson.)
 Bunge, J., Ingenjör, Älsten. (Körsnär E. Johansson.)
 Danielsson, Axel, Folkskollärare, Bollnäs.
 Ek, Ernst, Kontorschef, Tureberg.
 Engblad, J. B. Herr, Göteborg.
 Eriksson, Artur, Herr, Sävedalen.
 Feldt, Knut, Folkskollärare, Strängsjö.
 Fontenay, Vilhelm, Herr, Göteborg.
 Gullbrandsson, E. W., Herr, Stockholm.
 Håkansson, Märta, Fröken, Göteborg.
 Hallberg, Oskar, Herr, Norrköping.
 Hermansson, Hans, Kontorist, Göteborg.
 Hillefors, Hilding, Folkskollärare, Hisingsbacka.
 Hübinette, Karin, Fröken, Västerås.
 Jakobsson, Herbert, Herr, Göteborg.
 Johansson, Arne, Herr, Göteborg.
 Jönsson, Edvin, Herr, Göteborg.
 Karlsson, Herbert, Herr, Tranered.
 Klasson, Elis, Herr, Stockholm. (G. Axner.)
 Krantz, Gustav, Herr, Älvsjö. (G. Axner.)
 Krantz, Knut, Polisman, Enskede.
 Lamabäck, Polisman, Nädinge.
 Landström, Stephani, Norrköping. (E. Mårtensson.)
 Larsson, Birger, Herr, Stockholm.
 Larsson, Eine, Fröken, Stockholm. (U. Friberg.)
 Leffler, Gudrun, Fröken, Stockholm.
 Levin, Elov, Herr, Göteborg.
 Lindahl, Fröken, Djurgården.
 Lindow, Länsnotarie, Göteborg.

Lundberg, Elov, Herr, Göteborg.
 Lundell, Oscar, Herr, Säter.
 Lundqvist, Carl, Kapellmästare, Ambjörby.
 Michaelsson, Kjell, Herr, Göteborg.
 Modig, Roland, Schaktmästare, Katrineholm. (E. Mårtensson.)
 Nenberg, Sixten, Tecknare, Göteborg.
 Nilsson, Bernhard, Nils, Polisman, Enskede.
 Persson, Fritiof, Herr, Stockholm.
 Pettersson, C. A., Handlande, Göteborg.
 Pettersson, Oscar, Herr, Stuvsta. (Fanj. W. Crona.)
 Philipsson, Nils Kamrer, Råsunda.
 Rembring, Arvid, Herr, Södertälje.
 Rosdahl, K. G., Herr, Liljeholmen. (K. R. Smedberg.)
 Rudels, Karl, Erik, Studerand., Nockeby. (Fru M. Olsén.)
 Sandstedt, Erik, Kamrer, Stockholm.
 Seeger, Samuel, Herr, Göteborg.
 Skoglund, Björn, Herr, Göteborg.
 Skoglund, Hjalmar, Herr, Göteborg.
 Stapelmohr, von Astei, Doktorinna, Norrköping. (E. Mårtensson.)
 Stjerfeldt, Överkonstapel, Göteborg.
 Svensson, Carl, Herr Färjenäs.
 Svensson, Kerstin, Fröken, Göteborg.
 Tarschys, Artur, Hovrättsnot., Advokat, Stockholm.
 Thisell, Osvald, Direktör, Stockholm.
 Thorén, Herbert, Herr, Sävedalen.
 Törnkvist, Valfrid, Herr, Långedrag.
 Vidén, Ragnar, Herr, Göteborg.
 Widlund, Chang, Herr Stockholm.
 Zellgren, Verner, Servitör, Stockholm.
 Åberg, Lisa, Fröken, Stockholm.
 Öjesson, Einar, Herr, Göteborg.
 Elving, M. Herr, Visby.
 Johansson, Bernh. Grossh., Torekow.

V Å R A S C H Ä F E R H U N D A R

Från S. K. K:s utställning i Stockholm 1933

Några schäfervänner

Overdyrläge R. Sörensen i arbete

Livligt omkring schäferingen

Foto: Sund

Kennelklubbens utställning

Å Svenska Kennelklubbens 50:de utställning i Stockholm den 27—28 maj 1933 voro ett 40-tal schäfrar utställda. De olika placeringarna i konkuransklasserna samt i avels- och uppfödareklass här nedan.

B r u k s h u n d s k l a s s :

Hundar:

1. Champion Segerbos Graff, 346 BB, ägare Herr H. Elbling, Stockholm.
2. Dufeke-Mäster, 407 DD, äg. Polism. E. Mårtensson, Norrköping.
3. Guard, 682 EE, äg. Fru Iris Eklund, Klinten.

Tikar:

1. Champion Dixi av Barrsäter, 306 DD, äg. Fru D. Torén, Stockholm.
2. Lezzi, 1556 FF, äg. Kapellm. Ted Lewis, Stockholm.
3. Champion Topsy, 836 DD, äg. Expeditionsförest. M. Nyström, Stockholm.

S e g r a r k l a s s :

Hundar:

1. Champion Segerbos Graff, 346 BB.

2. Monahell's Bill, 445 GG, äg. Körsnär Erik Johansson, Stockholm.
3. Monahell's Roffe, 858 FF, äg. Posttjänstem. K. Å. Eriks-son, Stockholm.
4. Dufeke-Mäster, 407 DD.

Tikar:

1. Champion Monahell's Dou-Dou, 448 GG, äg. Fru Signe Österman, Stockholm.
2. Lezzi, 1556 FF.
3. Monahell's Tussan, 1511 GG, äg. Herr David Svensson, Stockholm.
4. Champion Topsy, 836 DD.

A v e l s k l a s s :

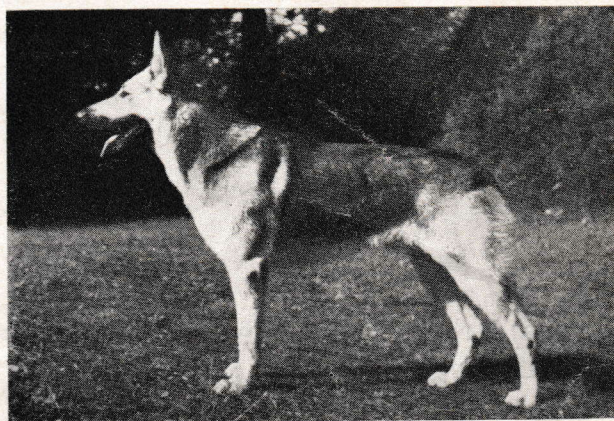
1. Lord vom Wittenberge, 415 FF, äg. Herr H. Elbling, Stockholm.

U p p f ö d a r e k l a s s :

1. Monahell's Kennel, innehavare Handl. Axel Hellgren, Stockholm.

Champion Dixi av Barrsäter, äg. fru D. Torén, Stockholm.
1:a pris bruksh.-kl. S. K. K:s utst. 1933.

Vargen Exelsior, äg. Fotograf U. Friberg, Sthlm.
1:a pris ökl. S. K. K:s utst. 1933.